EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN! Sayı: 55 , Nisan 1992

Kürt Hareketi Yol Ayrımında

Perspektif ve Sorumluluk

Bugünün burjuva siyaset sahnesi çok partili fakat tek programlıdır. Tüm burjuva siyasal partiler her zaman için kapitalist düzenin temel çıkarları üzerinde birleşirler. Fakat bugünün Türkiye'sinde sözkonusu olan, bu genel olgudan farklı, kendine özgü bir durumdur. Burjuva siyasal partiler, şu içinde bulunduğumuz evrede, yalnızca düzenin temel çıkarları üzerinde değil, fakat taktik ihtiyaçları ve buna uygun düşen politikalar demeti üzerinde de hemfikirdirler. Üslup ve uygulama yöntemine ilişkin olarak aralarında hala ufak tefek farklılıklar olmakla birlikte, izledikleri politikalar temelde aynıdır.

Düşünün ki, "ortanın sağı" DYP ile "ortanın solu" SHP, partiler arası sıradan çıkar çekişmeleri dışında, temel iç ve dış politikalar üzerinde şu an için son derece uyumlu bir koalisyon hükümeti oluşturmaktalar. "Anamuhalefet partisi" ANAP da hükümet politikalarıyla hemfikirdir, göstermelik çıkışları "anamuhalefet" olmanın kanıksanmış gereklerindendir. Türkeş'in faşist partisi (MÇP) ise hükümetle açıkça bir işbirliği içindedir, temel meselelerde hükümete sürekli destek vermektedir. Belki bir tek Refah Partisi, kendine özgü konumuyla ve yalnızca bazı sorunlarda, bu genel uyumun bir ölçüde dışına taşabilmektedir.

Düzen cephesinin yalnızca temel sorunlarda değil aynı zamanda taktik politikalardaki bu açık tekleşmesi, 20 Ekim seçimleri sırasında net bir biçimde görülmüştü; yeni hükümetin icraat dönemi bunu ayrıca göstermektedir.

Bu olgu, bugün, uygulamada burjuvazi için önemli bir kolaylığı ve rahatlığı ifade etmekle birlikte, gerçekte düzenin sıkışıklığını anlatır. Düzen, iç alternatifi olmayan, bir tek programı ifade eden, iç ve dış politikalar demeti içine sıkışmıştır. Sosyal-demokrasinin kendine özgü kimliğinin silikleşmesi, Demirel'in basit bir eklentisine dönüşmesi, SHP'nin sürekli bir biçimde erimesi, DSP'nin MÇP'leşmesi, neticede düzenin biçimsel bir "sol kanat"tan bile yoksun kalması, bu aynı sıkışmışlığın bir ifadesidir. Sermaye düzeninin açmazları tüm partileri aynı dönemsel programda eşitlemiştir.

Yine de, hemen tüm burjuva partilerinin iç ve dış politikanın bugünkü sorunları etrafındaki bu mütabakatı, şu içinde bulunduğumuz evrede, Türk burjuvazisinin önemli avantajlarından biridir. Ordu, MİT, polis, parlamento, partiler, TRT, TV şirketleri, basın, tümü birarada düzen partisi'ni oluşturan tüm bu sermaye kurumları, şu gün için uyumlu bir çalışma içindedirler.

Öte yandan, burjuva politika sahnesindeki bu bütünleşme, düzenin özellikle biçimsel bir sol iç alternatiften yoksun kalması, orta ve uzun vadede kendisi için ciddi bir risktir. Bu riskin kısa dönemli olarak sonuçlarını göstermemesi, tümüyle devrim cephesindeki zayıflık ve dağınıklığın bir sonucudur. Devrimci hareket bugün gerçekten güçsüz, örgütsüz ve dağınıktır. Son derece elverişli olan objektif koşulları ve olanakları değerlendirememesi, bundan dolayıdır.

*

Oysa kendi cephesindeki olanakları değerlendirmeyi başarabilen Kürt devrimci hareke-

tinin, düzen cephesindeki tüm uyumlu politika ve tedbirlere rağmen, burjuvazi için ortaya çıkardığı önü alınmaz sorunlar ortadadır. Daha da önemlisi, Kürt devrimci hareketi kendi cephesinden başarılı bir devrimci inisiyatif gösterdiği içindir ki, sermaye partilerinin Kürt sorununda tek politikada aynileşmesi, sömürgeci rejimi Kürdistan'da siyasal bakımdan tecrit etmiştir. Yani Türk burjuvazisi için, Türkiye'de henüz bir orta vade riskini oluşturan durum, Kürdistan'da bugün gerçekleşmiş bir olgudur. Bu başarıdan dolayıdır ki, Kürt devrimci ulusal hareketi, bugün için Türk burjuvazisinin karşı karşıya bulunduğu en önemli sorundur.

Bununla birlikte, bu hareket, kendi olanaklarıyla ulaşmış bulunduğu mevcut düzeyi aşmakta bugün artık zorlanır hale gelmiştir. Bu yılın Newroz olayları bunu göstermektedir. PKK aylar boyu yeni bir sıçramadan sözetmiş, yazık ki bunu gerçekleştirememiştir. Bundan da önemlisi, olayların belirginleştirdiği gerçekler, bunu gerçekleştirmenin bugün için yeterli koşulları olmadığını da ortaya koymaktadır.

Hareketin kendini aşmada zorlandığı bir evrede, gitgide daha çok sözü edilmeye başlanan "siyasal çözüm", siyasal meşruluk kazanma amacını da içerse bile, gerçekte Kürdistan'daki devrimci birikim için çok önemli ve tehlikeli bir riskin ifadesidir. Zira "siyasal çözüm"ün muhatabı Türk burjuvazisidir. Onunla ilişkiler içinde aranacak bir "çözüm", ancak kısmi ve "düzen içi" olabilecektir. Bu, aynı zamanda, Kürt sorunu ile Türkiye devriminin kaderini birbirinden koparmak anlamına gelecektir.

Kürt sorunu kendi sınırları içine sıkışıp kaldıkça, Türkiye'nin metropollerinde Kürdistan'daki mücadele için yeni olanaklar ve ufuklar açacak bir devrimci sınıf hareketi gelişemediği sürece, Kürt devrimci ulusal hareketi her zaman için bu akibete uğrama riski ile yüzyüzedir.

Bugüne kadar devrimci bir temel üzerinde gelişen Kürt ulusal hareketinin, bugün artık önemli bir dönüm noktasına geldiğinin ciddi belirtileri vardır. Bu, hareketin ulaştığı bugünkü gelişme aşamasında, objektif bir durum olarak çıkmaktadır ortaya. Bu yol ayrımında, ya kaderini Türkiye devriminin kaderiyle daha sıkı perçinleyerek köklü ve kalıcı bir çözüm için devrimci bir mecrada derinleşmek, ya da "siyasal çözüm" adı altında düzen içi bir kısmi çözümle reformcu bir mecraya girmek alternatifleri vardır.

EKİM I. Genel Konferansı'nın Kürt sorununa ilişkin değerlendirme ve karar metninde, şu değerlendirmeye de yer verilmektedir:

" Kendi mecrasında gelişen devrimci ulusal hareket, kendi özgücüyle sorunu çözüm gündemine sokmuş bulunuyor. Ama çözüm gündemine girmek ile çözüme kavuşmak arasında her zaman önemli bir mesafe vardır. Onlarca yıldır kendini çözüm gündemine sokmuş bulunan, fakat hala çözülemediği gibi, bugün trajik bir biçimde emperyalist politikaların etki alanı haline gelen Güney Kürdistan' daki hareketin deneyimi de bunu kanıtlar. Türkiye Kürdistanı' nda sorunun kendi öz devrimci birikimiyle çözüm gündemine girmiş olması, onun kendi sınırları içinde bir çözümünün son derece güç olduğunu, asıl çözümün sömürgeci Türk burjuvazisini bir sınıf olarak tasfiyeden geçtiğini de, gitgide daha açık gösterecektir."

"Siyasal çözüm" ve bu çerçevede federasyon tartışması, basit bir siyasal manevradan ibaret değilse eğer, Kürt sorunun "kendi sınırları içinde çözümünün son derece güç olduğu"nun bir itirafıdır yalnızca. Bu, ancak Türk burjuvazisinin sınıf olarak tasfiyesiyle ulaşılacak köklü ve kalıcı bir çözümden, düzen içi kısmi ve eğreti bir çözüme eğilim göstermek anlamına gelir.

Fakat tersinden olarak, Kürt sorunu, bugün artık, gerçek ve kalıcı bir çözümün "sömürgeci Türk burjuvazisini bir sınıf olarak tasfiyeden geçtiğini", çok daha açık gösterir bir aşamaya ulaşmıştır. Ne var ki, bu tür bir çözümün önünü açmaya ulusal hareketin kendi toplumsal-siyasal olanakları yetmez. Böyle bir çözümün öncülüğünü kendi başına devrimci bir ulusal hareket değil, onu da kucaklayıp yedekleyecek yetenekte devrimci proleter bir sınıf hareketi açabilir.

Bugün Türkiye'de böyle bir devrimci siyasal sınıf hareketinin yokluğu, Kürt devrimci ulusal hareketinin açmazını derinleştirmekte-

dir. Komünistler, devrimci ulusal hareketin gelecekteki seyrinin, işlerin Türkiye'nin metropollerinde nasıl seyredeceğine sıkı sıkıya bağlı olduğunu bugüne kadar bir çok vesileyle yinelediler. Eğer devrimci bir işçi hareketi gelişmezse, burjuvazinin karşısına öncü devrimci bir kuvvet olarak dikilmeyi başaramazsa, bu çerçevede, devrimci ulusal harekete dolaylı ve dolaysız yeterli desteği sunamazsa, böyle bir durumda, devrimci ulusal hareket, ihtiyacı olan desteği Kürt mülk sahibi sınıflarla uzlaşarak elde etmeye çalışacak, bu ise onu Kürt mülk sahibi sınıfları üzerinden Türk burjuvazisiyle uzlaşmaya itecektir, dediler.

Olayların bugün hala karmaşık ve çelişik akan seyri, bu arada, yukarıda tanımladığımız kaygıları doğrular belirtiler de taşımaktadır. Bu belirtiler son Newroz olayları sonrasında özellikle farkedilebilmektedir.

Kürt devrimci ulusal hareketinin yalnızlıktan doğan açmazlarını gitgide daha iyi anlayan Türk burjuvazisi de, hareketi ezmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen, aynı zamanda, onu bir uzlaşma çizgisinde ehlileştirebilmenin olanaklarını da gitgide daha çok yoklamaktadır. Emperyalist çevreler de Türk burjuvazisine bunu telkin etmektedirler.

Eğer ulusal hareketin ideolojik konumu, toplumsal-siyasal karakteri ve dolayısıyla devrimciliğinin tarihsel sınırları konusunda bir hayal taşınmıyorsa, bugüne kadar onun, kendi konumundan yapabileceklerinin azamisini yaptığına da kuşku duymamak gerekir.

Bundan ötesi onun değil, fakat bir bütün olarak Türkiyeli komünistlerin ve devrimcilerin tarihsel sorumluluğudur. Devrimci ulusal hareketin tarihsel ve toplumsal-siyasal sınırlılığını ortaya koymak, zaaflarını ve tutarsızlıklarını sürekli bir biçimde eleştirmek tartışma götürmez bir hak ve görev olmakla birlikte, bu noktadan öteye, onun gösterebileceği tutarsızlıklara ne şaşmak, ne öfkelenmek gerekir. Bu, sürecin tutarlı bir doğrultuda seyretmesini ondan beklemek olur. Böyle beklentileri olanlar, kendi konumları ve misyonları, bundan kaynaklanan iddiaları konusunda büyük bir tutarsızlık içindedirler; ve dahası, ulusal hareketin kimliğine, bu kimliğin olanaklarına ilişkin olarak, dayanaksız hayaller içindedirler

*

Komünistlerin kendi bağımsız tarihsel amaçları, bundan kaynaklanan görev ve sorumlulukları vardır. Bu görev ve sorumluluklar, şu veya bu özel sorundan bağımsız, bir geniş çerçeve oluştururlar. Kürt sorununda kaynaklanan sorumluluklarına da ancak bu genel çerçeveden bakabilirler.

Türkiye'nin bugünkü tarihsel ortamının sunduğu geniş olanaklara rağmen, kendi devrimci siyasal sınıf hareketini geliştirmede henüz anlamlı sayılabilecek bir adım atmayı başaramamış olmak, komünist hareketin en temel zaafını oluşturmaktadır. Komünist hareket, kendi temel zaafını gidermeden, kendi politikalarının toplumsal temeli ve taşıyıcı olarak işçi sınıfı içinde bir güç olmadan, kendi dışındaki zaaflara da hiç bir ciddi ve sonuç yaratıcı müdahalede bulunamaz. Bu, Kürt sorunu sözkonusu olduğunda, özellikle geçerlidir.

Bugünün Türkiye'sinin sunduğu nesnel olanaklar karşısında, görev ve sorumluluk, genel olarak devrimci hareketin değil, fakat özellikle ve öncelikle komünistlerin omuzlarmdadır. Ciddi bir toparlanmanın önünü ancak onlar açabilirler.

Tüm güç ve olanaklarıyla, düzen partisi karşısında devrim partisi'ni oluşturan Türkiye devrimci hareketini, yaşamakta olduğu bugünkü kısırlığı ve çözümsüzlüğünden kurtarmak, ilerlemesinin yolunu açmak da, bu görev ve sorumluluğun kapsamındadır. Nedir ki, tam da bunda başarılı olabilmek için, devrimci parti ve grupların bugün artık olağanlaşmış, kendileri de dahil herkes tarafından kanıksanır hale gelmiş sıradanlığından kurtulmak gerekir.

İdeolojik, politik, örgütsel, pratik tüm alanlarda, devrimci bir sınıf partisine doğru büyümeye götürecek bir perspektif ve çaba içinde olmak bir zorunluluktur.

Komünistler, kendi görev ve sorumluluklarına bunun bilinciyle yaklaşmak zorundadırlar.

EKİM

'92 Newroz'u, PKK ve gelişmeler

Uzun bir süre gerilla savaşı ile siyasal kitle direnişinin bir bileşkesi olarak gelişen Kürt ulusal hareketi, Newroz'un öngünlerine gelindiğinde bir sıçramayı zorluyor, silahlı kitle hareketine dönüşmeyi ve böylece gerilladan ordulaşmaya geçişi dayatıyordu. O kadar ki, hareketin kendisini tekrardan kurtarması ihtiyacı ve sömürgeci burjuvazinin aylardır hazırlandığı hareketi imha saldırısını püskürtmek için, sözkonusu sıçramayı gerçekleştirmek adeta zorunluydu.

Nitekim PKK da bu durumun farkına varmış, devletin bu amacı belli karşı-devrimci saldırısını, gözüpek bir kararla cepheden karşılama kararlılığı ve hazırlığı içine girmişti. Tüm beklentiler, sonucundan bağımsız olarak, Newroz'da, Kürdistan'ın belli bir alanda -Botan- PKK'mn öncülüğünde silahlı bir kitle direnişine sahne olacağı şeklinde idi.

Nedir ki Newroz, PKK tarafından yaratılan beklentilerin tersine, esas olarak Cizre, Şırnak, Nusaybin ve Van'la sınırlı bir alanda barışçıl kitle eylemleriyle geçti. Kürdistan'ın politik merkezi Diyarbakır başta olmak üzere diğer kentlerde ise, anlamlı sayılabilecek düzeyde bir eylemliliğe dahi rastlanmadı. Cizre, Şırnak ve Nusaybin halkı sömürgeci devletin azgın saldırısıyla başbaşa kaldı.

Türk burjuvazisi, kandökücü kimliği ile bir kez daha sahneye çıktı. Sözkonusu gösterilerin barışçıl niteliğine aldırmayıp, yine aşırı bir tahammülsüzlük örneği sergileyerek silahsız ve savunmasız kitleyi kurşunladı. Yüzün üzerinde insanın ölümü ve bir o kadarının da yaralanmasıyla sonuçlanan bir tür soykırım gerçekleştirdi. Bununla da yetinmeyip, halk milislerini ortaya çıkarmak ve halkı silahsızlandırmak üzere saldırıyı derinleştirdi, yağmaya ve talana başvurdu.

Dikkat çekici olan, hem sözkonusu bu eylemlerin ve hem de devletin bu eylemlere dönük saldırılarının gerçekleştiği sırada, yerel halk milislerinin ufak çaplı müdahaleleri dışında gerillanın doğrudan bir müdahalesine rastlanmamasıydı.

PKK'nın Newroz'da Kürdistan çapında bir genel ayaklanma ya da genel silahlı bir direniş çağrısı yapmadığı biliniyor ve beklenen de bu değildi. Ne var ki, PKK'nm, sömürgeci devletin karşı-devrimci saldırılarına yanıt olmak üzere, Botan halkına silahlı direniş çağrısı yaptığı; dahası, PKK/ve gerillanın uzun süredir bu yönlü bir saldırıyı beklediği, buna uygun bir hazırlık içinde olduğu; dolayısıyla, Newroz'un, hareketi sıçratmanın, yeni bir açılım/ve atılımın bir ilk adımı olarak değerlendirileceğine dair açıklamalar yaptığı da bir gerçektir. PKK lideri A. Öcalan'ın *2000'e Doğru* dergisi Genel Yayın Yönetmeni F. İlsever'le yaptığı röportajdaki çelişkili kimi açıklamalar bir yana bırakılırsa, haftalık *Yeni Ülke*'deki açıklamaları ve Newroz'un daha bir-iki gün öncesine kadar Botan'da dağıtılan bildirilerdeki çağrıların tümü de bu yöndeydi.

PKK taktik mi değiştirmişti? Peki ama PKK/ve gerillanın yaşadığı hissedilir hareketlilik ne içindi? Bütün bu Newroz öncesinde yaşanan hareketliliği, çağrı ve açıklamaları, devlete yönelik psikolojik bir savaş esprisi ya da bir savaş hilesi olarak niteleyip geçmek yeterli midir?

PKK hakkında kuşku yaratmak elbetteki gereksizdir. Tüm bu gelişmeler hakkında kesin bir yargıya varmak için de vakit henüz erkendir. Ama yine de bu, yukarıdaki sorular yanıtlama ihtiyacını ortadan kaldırmıyor. PKK, bu soruları aydınlatma devrimci sorumluluğu ile karşı karşıyadır.

Newroz öncesinde yaratılan beklentiler ile Newroz'da yaşananlar arasındaki çelişki tezat bir yana. Bizi asıl ilgilendiren, Newroz ve sonrasında karşı-devrim cephesinde yaşanan hareketlilik ve gelişmeler, daha önemlisi de, Kürt sorununda "politik bir çözüm"ün tartışıldığı bugünkü kritik aşamada, Kürt halk hareketinin ve onun öncüsü PKK'nın bundan böyle nasıl bir yönelim içine gireceği/girdiği/ve girmesi gerektiği, nihayet, bu konuda bizim sorumluluk ve görevlerimizin ne olduğunun net bir biçimde aydınlatılmasıdır. Zira, Kürt halk hareketinin gelip dayandığı bu kritik aşamada bundan böyle söylenecek her söz, atılacak her adım, hem Kürt özgürlük davası ve hem de devrimimizin geleceği açısından yaşamsal öneme sahiptir.

Kürt sorunu ve karşı devrim cephesindeki gelişmeler

Burjuvazi bugüne kadar Kürt sorununda hep inkarcı bir politika izlemiş ve sorunu her defasında şiddete başvurarak çözme yoluna gitmiştir. Bu politika günümüzde de burjuvazinin temel politikasıdır ve şiddete başvurarak sorunu çözmek hala da vazgeçemediği ve vazgeçemeyeceği asıl yöntemidir. Bütün bir Cumhuriyet dönemi politika ve pratiğinin yoğunlaşmış hali olarak - son sekiz yıldır Kürdistan'da sürdürdüğü "özel savaş" da bunun ifadesidir.

Sömürgeci burjuvazi tüm başarısızlığına rağmen Kürdistan'daki bu özel ve kirli savaşı sürdürmede hala kararlıdır. Dahası onu tırmandırma, Cizre, Şırnak ve Nusaybin'de yaptığı gibi, gerektiğinde yeni katliamlara başvurarak boyutlandırma eğilimindedir.

Öte yandan Newroz'la anlaşılır hale gelen bir başka gerçek daha var; sömürgeci burjuvazi bugüne kadar Kürt halk kitlelerinin PKK ve özgürlük davası lehindeki sloganlı, pankartlı yürüyüş ve gösterilerine genellikle müdahale etmiyordu. Newroz'la birlikte bu dönem de kapanmış görünüyor. Zira devletin Newroz'a dönük saldırısı bundan böyle bu tür gösterilere izin verilmeyeceği ve gerektiğinde silahlı olmak da dahil, saldırılacağım gösteriyor.

Hiç kuşkusuz bütün bu politikalar, devrime ve Kürt özgürlük mücadelesine karşı bir "savaş hükümeti" olarak kurulan ve gün geçtikçe bu konumunu benimseyen işbaşındaki Demirel-İnönü hükümetinin de temel politikalarıdır. Özellikle PKK'ya karşı bundan sonra da kararlılıkla sürdürülecektir. Nedir ki, bu geleneksel politikayı sürdürmekteki kararlılıklarına karşın, burjuvazinin ve hükümetin öteden beri yedekte tutup sözünü ettikleri, adına "Kürt sorununda demokratikleştirme saldırısı" dediğimiz bir saldırıya/ya da açılıma hazırlandıkları da görülüyor.

Newroz sonrasında burjuva çevreler Kürt sorununun çözümüne dönük yoğun bir tartışma ve hareketlilik içine girdiler. Sömürgeci devletin asker ve sivil yetkilileri adeta bir zafer sarhoşluğu içinde; devletin Newroz'da gücünü gösterdiğini, inisiyatifi ve denetimi ele geçirdiklerini ileri sürüyorlar. MİT ve Genel Kurmayın bir bürosu gibi çalışan tekelci sermaye basını, PKK'nın gücünün abartıldığını, Kürt sorununun hiç de PKK'dan ibaret olmadığını, PKK ile Kürt sorununu birbirinden ayırarak ele almak gerektiğini ileri sürüp, PKK'yı ezme siyasetini bir yana bırakmaksızın, Kürt sorununa ilişkin "reform paketi"ni açmanın/ "demokratikleşme saldırısı"nı başlatmanın tam zamanı olduğunu propaganda ediyor. Hem iç ve hem de dış kamuoyuna sözkonusu "reform paketi"nin açılıp gündeme sokulacağına ilişkin mesajlar veriliyor, bunun ortamı hazırlanmaya çalışılıyor. Sermaye basınının Kürt sorunuyla ilgili bugünlerdeki ortak şiarı; "PKK'ya hayır, Kürt sorununa evet", "PKK'lı çözüme hayır, PKK'sız çözüme evet" şeklindedir.

Sömürgeci burjuvaziye üniter devlet yapısından en küçük bir ödün vermeksizin, bu tür bir açılım yapmayı düşündürten şey, kuşkusuz ki Newroz'la birlikte elde ettiği psikolojik rahatlık değildir. Newroz'da gerçekleştirdiği katliamdan bir askeri zafer olarak değil de devletin hanesine yazılmış utançverici bir suç olarak sözedilecekse eğer -ki böyledir-, ortada askeri/ya da politik bir zafer de yoktur. Burjuvaziye sözkonusu açılımı yapmayı düşündürten, onu buna yönelten, hatta zorlayıp cesaretlendiren önemli başka nedenler var.

I) Kürt özgürlük mücadelesi Türkiye'nin gündemine bir gerilla mücadelesi olarak girdi. Günümüzde ise, gerilla mücadelesi ile siyasal kitle hareketinin bir bileşkesi olarak ifade ediyor kendisini.

Kürt halkının özgürlük mücadelesinin bu düzeye gelmesinde temel ve belirleyici etken PKK'dır. Bu bakımdan, PKK'yı mücadelenin içindeki halktan soyutlamak hayli güçtür. Bu somut bir gerçektir, ama gerçeğin de sadece bir yönüdür.

Gerçeğin diğer yönü de şudur: Gelinen yerde PKK, temel ve belirleyici etkeni olduğu Kürt özgürlük mücadelesindeki tüm gelişmeleri denetleme ya da kendi denetiminde bloke etme konumunu giderek kaybediyor. Başka bir söyleyişle; gelinen yerde, Kürt sorunu da Kürt özgürlük davası da, belli bir anlamda PKK'yı aşmış bulunuyor. Daha geniş kesimlere malolmuş giderek farklı kesimlerin de müdahalelerine konu olmaya başlamıştır.

Sözgelimi, sorunun son derece somut, canlı ve pratik biçimler kazandığı, önemlisi de, bir tür politik çözümü dayatıp/gündemleştirdiği günümüz koşullarında; Kürt burjuvazisi, özellikle de Kürt orta sınıfları ve onların siyasal temsilcileri olan Kürt milliyetçi reformistleri de, siyasal sahnedeki yerlerini almaya, sorunun kendi çıkarları ve istekleri doğrultusunda bir çözüme kavuşması

için çaba göstermeye başlamış bulunuyorlar.

Gerçek şu ki, Kürt burjuvazisinin ve Kürt orta sınıflarının, bugüne dek, PKK ve Kürt halk hareketi karşısındaki tutum ve konumları, -destekledikleri zaman bile, hep koşullu ve mesafeli bir tutum olmuştur. Mücadelenin radikal bir çizgide gelişmesinden hep rahatsız olmuşlardır. Halk hareketinin radikal bir yönde derinleştiğini ya da derinleşme eğilimi içine girdiğini görüp hissettikleri anda korkuyla geri çekilmişler, hatta gelişmeyi sabote eden bir tür pasif direniş göstermişlerdir. Bu gerçek, diğer şeyler bir yana, '92 Newroz'unda, Diyarbakır gibi politik bir merkezde, anlamlı bir gösteri ya da direnişin gerçekleşmemesindeki belirleyici rolleri ile açık bir biçimde kendisini dışa vurmuştur.

Sömürgeci burjuvazi sözü edilen bu çevrelerin, -hem de bizzat PKK'nm öncülüğünde gelişen özgürlük, mücadelesinin yarattığı elverişli koşullardan ve kanallardan (ki buna HEP kanalı da dahildir) yararlanarak belli bir ağırlıkla siyasal sahneye çıktıklarını, belli girişimler ya da inisiyatiflerin örgütleyicileri haline geldiklerini, PKK'nın bu çevreleri ve bu çevrelerin girişimlerini belli bir noktadan sonra denetleyemediğini, tersine bunların PKK için bir ağırlık haline geldiğini, dahası da ağırlıkları ile PKK'yı kendi arzuladıkları bir politik çözüme zorladıklarını görüyor. Bu ise, burjuvaziyi, düşündüğü türden (yani reformcu) bir çözüm için tehlike arzetmeyen, tersine PKK'yı yalıtıp devredışı bırakmada kullanılmaya müsait bu çevrelerin, Kürt sorununda PKK'sız bir çözüm için bulunmaz taraf olduğu düşüncesine götürüyor. Dahası onu rahatlatıp, yapmayı düşündüğü açılım konusunda cesaretlendiriyor.

II) Kürt sorunu gelinen yerde ne sadece Türkiye'nin bir iç sorunudur ve ne de yalnızca bir bölge sorunudur. Son günlerdeki gelişmelerle birlikte, Kürt sorunu uluslararası bir sorun haline gelmiş olup, başta ABD ve Almanya olmak üzere, emperyalist ülkelerin de gündemindedir. O kadar ki, düne kadar bu güçler için Türkiye'deki Kürt sorunu sadece ilgi duyulan ve izlenen bir konuyken, bugün, kullanılması/ve müdahale edilmesi gereken bir sorun haline gelmiştir.

Özellikle ABD başta gelmek üzere, emperyalist ülkelerin PKK'ya, Kürt devrimine ve Kürt sorununun köklü ve kalıcı bir çözümüne karşı tutumları nettir. Bu konuda TC ile aynı konumdadırlar. Hepsi de Türkiye'nin toprak bütünlüğünden yanadırlar ve hiç biri bölgede oluşmuş emperyalist ve sömürgeci statükoda köklü bir değişikliğin olmasını istemiyor.

Ancak bütün bunlar, süper güç olma peşinde koşan Almanya gibi taze kuvvet emperyalist devletlerin, bölgede yeni çıkarlar elde etmek ve ABD ile rekabet içinde kendisine nüfuz alanları yaratmak için, bu sorunu sömürgeci Türk devleti ve diğer bölge devletlerine karşı kullanmayacağı anlamına gelmiyor. Doğu Bloku, Balkanlar ve Kafkasya'daki örneklerin de gösterdiği gibi, emperyalist ülkeler, gerektiğinde verili devletlerin toprak bütünlüğüne aldırmayıp, kendilerine bağımlı küçük devletler yaratmaktan da geri durmamaktadırlar. Özellikle Almanya, bu konuda hayli iştahlı bir konumdadır.

Kuşkusuz ki Türkiye Kürdistanı için böylesi bir durum, henüz çok zayıf bir olasılıktır, ama yine de bir olasılıktır.

Sömürgeci burjuvazi bu durumun da farkındadır ve bundan böyle uluslararası kamuoyunun baskısının yanısıra, emperyalist ülkelerin belli çıkar ve amaçlarla oluşturacağı baskıyı üzerinde daha çok hissedecektir. Sömürgeci devlet göbekten bağlı olduğu bu güçlerle çatışmayı göze alamaz, alacak durumda da değildir. Bu nedenle de o hem Kürt sorunundan hareketle bu güçlerin yapacağı baskının giderek artan bir ağırlığa dönüşmesini engelllemek ve hem de kendi içindeki kanamanın Türkiye'nin tümünde yaşanan bir kanamaya dönüşmesini engellemek için, Kürt sorununda reformcu bir çözümü akılcı buluyor. Hem içe ve hem de dışa dönük olarak, Kürt sorununda reform yapacağı mesajını da bu nedenle veriyor.

III) Toplumsal/siyasal hiç bir sorun sadece e şiddete başvurularak çözülemez. Hatta bu yol uzun vadede zararlı da olur. Soruna stratejik bakmak, şiddetin yanısıra başka önlemlere de başvurmak gerekir. Aksi takdirde sömürgeci egemenliğin korunması da güçleşir... ABD ve CİA'nın sömürgeler yönetmiş deneyimli uzmanlarının, Kürdistan'daki 8 yıllık "özel savaş" pratiğinden de kalkarak, Türk burjuvazisine hatırlattıkları en önemli gerçek budur. Sömürgeci burjuvazi CİA uzmanlarının sık sık kendisine telkin ettiği bu gerçeği kabul etmişe benziyor. Ya da bu gerçeği kabul etmek zorunda kalmıştır. Zira bizzat kendi deneyimi ile görmüştür ki, Kürt soru-

nu sadece şiddete başvurularak çözülmüyor. Tersine sorun daha da yakıcı hale gelmiştir. Daha da önemlisi, burjuvazi Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğini korumada hayli zorlanmakta, hatta eski biçimiyle sürdüremez hale gelmektedir. Bu durumda, soruna satratejik bakmak ve bu rahatlıkla Kürdistan'daki sömürge yönetiminde kısmi bazı düzenlemeleri de ifade eden bir "Kürt reformu"na başvurmak, burjuvazi için bir yerde kaçınılmaz oluyor.

IV) Türkiye işçi hareketinin bilinen geriliği sürüyor. Devrimci hareket dağınık, parçalı ve tarihinin en güçsüz dönemini yaşıyor. Türkiye devrimci hareketi Kürt özgürlük mücadelesine anlamlı bir destek sunamadığı gibi, sözkonusu mücadelenin, aynı zamanda bir sınıf egemenliği de olan sömürgeci egemenliğin bağrında açtığı gedikleri genişletip derinleştirecek, devrimin lehine kullanacak bir güç ve irade ortaya koymaktan hayli uzak bir konumdadır.

Sömürgeci devleti gerçek manada ürkütecek ve "Kürt devrimi"ni tasfiye amaçlı saldırılardan -ve bu arada "demokratikleştirme saldırısı"ndan- caydıracak bu tür bir güç ve iradeden yoksunluk da, burjuvaziyi rahatlatan ve ona Kürt reformu saldırısını gündemleştirme cesareti veren bir nedendir.

V) Kürdistan bir iç sömürgedir. Bu bir özgünlüktür. Üstelik bölgedeki diğer sömürgeci devletlerde de bulunmayan bir özgünlüktür. Türkiye ve Kuzey Kürdistan, eşdeyişle de Türk ve Kürt halkı, birbirinden izole edilmiş durumda değiller. Uzun yılları kapsayan bir tarihsel ve toplumsal içiçelikleri var. Kürt kökenli proletarya ana gövdesi ile Türkiye'nin metropollerindedir. Türk kökenli proleterlerle birlikte Türkiye proletaryasını oluşturuyorlar. Yalnızca bu da değil, Türkiye'nin metropolleri milyonlarca Kürt nüfusu barındırıyor. Başta İstanbul olmak üzere Türkiye'nin sanayi metropolleri, iktisadi nedenlerin yanısıra, Kürdistan'da izlenen sömürgeci politikanın hızlandırdığı yoğun bir Kürt göçüne sahne oluyor.

Sömürgeci burjuvazi, mensubu oldukları Kürt ulusunun ulusal hak eşitliğinden ve özgürlüğünden yana olsalar da, bu istemler için sürdürülen mücadeleyi destekler konumda bulunsalar da, başta metropollerdeki Kürt kökenli işçi ve emekçiler olmak üzere, Kürt halkının, yukarıda sözüedilen tarihsel, iktisadi ve toplumsal içiçelik/ve bağımlılıktan dolayı, hiç değilse bu aşamada, ayrılıp bağımsız bir devlet olarak örgütlemekten yana olmayacakları düşüncesindedir. Ona gerektiğinde bir referandumun dahi yapılabileceği sözlerini ettiren de bu inançtır.

Burjuvazi bir de bu nedenle "Kürt reformu"na başvurabileceğini düşünüyor.

Burjuvazi, düşündüğü ve Kürt sorununa çözüm olarak ileri sürdüğü bu açılımı yapıp uygulayacak mıdır? Buna mutlak anlamda bir yanıt verilemez. Ancak güçlü bir olasılık olduğundan sözedilebilir. Ki doğru olan da budur.

Peki böylesi bir gelişme karşısında tutumumuz ne olacaktır? Ya da ne olmalıdır? Bu, herşeyden önce burjuvazinin bu uygulama ile güttüğü amacın ve sözkonusu "reform paketi"nin gerçek niteliğinin doğru saptanmasını gerektirir.

Besbelli ki, burjuvazinin Kürt sorununa çözüm diye dayatacağı reform paketi, asla gerçek bir çözüm içermeyecektir. Sadece ve sadece, Kürt özgürlük mücadelesi ile fiilen zaten elde edilmiş kazanımların, son derece çarpıtılmış bir içerikle (yani daha geriden) kabulü ve tanınması anlamına gelecektir bu adım. Bugün korumakta zorlandığı sömürgeci egemenliği de kayda değer hiç bir değişikliğe uğramadan sürecektir. Burjuvazi açıkça Kürt halkına "kölelikten köleliği beğen"meyi dayatmaktadır.

"Kürt reformu" tam da bu niteliği ile gerçekten de Kürt özgürlük mücadelesine, PKK'ya ve genel olarak devrime yöneltilen yeni bir saldırıdır. Bu saldırıyla güdülen amaç ise, devrimimizin temel bir dinamiğini, Kürt özgürlük mücadelesini ve devrimi tasfiyedir. Burjuvazi bu saldırıyla açıktan açığa Kürt sorununun köklü ve kalıcı bir biçimde çözümünü engellemek istemektedir.

Bu saldırıya karşı durulmalı, buna izin verilmemelidir.

"Kürt devrimi" ve PKK

Gelinen yerde sıçrama yapmak, Kürt halk hareketinde yakıcı bir ihtiyaç haline gelmiştir. Hareket ya gerekli sıçramayı yapıp yeni bir dinamizm kazanarak daha ileri hedeflere yürüyecek ya da kendisini tekrarlayıp kısırlaşarak dinamizmini yitirecektir. Bu bakımdan da dönem son derece kritiktir ve PKK da bir yol ayrımındadır. Kürt halk hareketinin geleceği, belirleyici nitelikteki Türkiye devrimi etkeninin yanısıra, PKK'nın

bundan sonra atacağı adımların niteliğine de bağlıdır.

PKK, bulunduğumuz konjonktürde kendisine tek başına ve belirleyici bir rol biçmektedir. Harekete gerekli sıçramayı yaptıracağını, daha ileri hedeflere yönelteceğini ve önümüzdeki dönemin, zaferin sömürgeci egemenlikten adeta zorla koparılıp alınan bir dönem olacağını belirtmektedir. Bu konuda kendisinden emin görünmekte, sözgelimi, "Yüklenin kazanacağız" diyebilmektedir. Dahası da, PKK, Türkiye işçi sınıfı hareketinin geriliğine ve devrimci hareketin bugünkü güçsüzlüğüne bakarak, onlardan anlamlı bir destek alamamaktan kaynaklanan bir tepki ve güvensizlikle, "Kürt devrimi"ne "Ekim devrimi" misyonunu atfederek Türkiye devrimini sürüklemeye de soyunmaktadır adeta. Haftalık *Yeni Ülke* gazetesine yansıyan, "40 tane örgüt ve partiye alternatif" bir güdümlü parti projesi/girişimi de, bunun için olsa gerek!

İdeolojik, politik ve sınıfsal kimliği, bir ulusal hareket olarak tarihsel sınırlılığı gözönüne alınıp sürece konjonktürel değil de stratejik bakıldığında, PKK'nın kendisine ve "Kürt devrimi"ne yüklediği misyon gerçekçi midir? PKK gerçekten bütün bu söylediklerini gerçekleştirme şansına sahip midir?

Hiç kuşkusuz, kendi sınırlı amaç ve hedeflerine ilişkin olarak, PKK için imkanlar henüz tükenmemiştir. Tüm güçlüklerine ve açmazlarına karşın PKK Kürt halk hareketine gerekli sıçramayı yaptırma, hareketi "Ayaklanma- ordulaşma ve savaş hükümeti kurma" olarak saptadığı hedeflere yöneltme imkanına hala sahiptir Bu imkanı gerçekliğe dönüştürme yönünde adımlar atabilir. Sürpriz bazı çıkışlar yapması da mümkündür. Ancak nereye kadar?

Gerçekçi olmak gerekiyor. Bugün dün değildir. Dönem bir tür politik çözümün kendisini dayattığı, bir tür "iktidar savaşı"nın verilmek durumunda olduğu bir dönemdir. Mücadele gelip, PKK liderliğinin bir vesileyle belirttiği gibi, bir sınıf egemenliği olan sömürgeci devletten iktidarı zorla koparıp alma aşamasına dayanmıştır.

İktidarı zorla koparıp almak için devrimci niyetlere ve devrimci bir kimliğe sahip olmak yetmez. Siyasal ve askeri başarılar elde etmek, sömürgecileri ciddi biçimde zorlamak, hatta sınırlı bir denge durumu bile kurmak, kalıcı bir çözüm için hiç de yeterli değildir. Geçici başarılar her zaman için zorla kopartılıp geri alınmaya müsaittirler. Nikaragua ve El Salvador, taze deneylerdir. Her ikisi de son derece önemli askeri ve siyasi başarılar elde etmiş, bir denge durumu sağlamış, iktidar olmuş (Nikaragua)ya da ikili iktidar durumu yaratınışlardı (El Salvador). Ancak nesnel kimliklerinden (kapitalizmi aşamayan devrimci demokrat bir kimlik) kaynaklanan zaaflarına yenilerek bu konumlarını yitirmekten de kurtulamadılar.

Nispeten kalıcı bir çözüm ve bağımsızlık dahi, sömürgeci egemenliğin radikal bir biçimde tasfiyesine bağlıdır. Kalıcı ve köklü çözümü elde etmek bir yana, verili konjonktürde, PKK ve Kürt ulusal hareketinin, salt bugünkü güç ve olanaklarıyla, kendi sınırlı amaç ve hedeflerine ulaşması bile bir hayli güçtür. Bu, ancak elverişli iç ve dış kimi özgün koşulların biraraya gelmesiyle olanaklı hale gelebilir. Ve bugünkü konjonktür bu açıdan pek de elverişli değildir. Dahası koşullar giderek PKK ve ulusal hareketin önüne yeni güçlükler çıkartmaya, açmazlarını derinleştirmeye ve onu gerilere itmeye zorlayıcı öğeler de taşıyor.

PKK ve "Kürt devrimi", Türkiye devrimi gibi temel ve belirleyici bir etkenin, ulusal hareketi sınırlılıklarından kurtaracak; sömürgeci bir sınıf egemenliği olan sermaye iktidarını yıkıp Kürt sorununda köklü ve kalıcı bir çözümü olanaklı hale getirecek asıl çözücü dinamiğin yardım ve desteğinden yoksundur bugün. Bu PKK ve Kürt özgürlük mücadelesinin en büyük talihsizliğidir. Her an eksikliğini hissettiği bir olanak ve güçtür.

PKK bugünkü devrimci ve radikal kimliğini koruduğu sürece hiç bir bölge devletinden ve hiç bir emperyalist güçten "Kürt devrimi"nin lehine ciddi bir destek umamaz. Esasen onlarla sağlıksız ilişkilere girmediği sürece hiç bir yardım alamaz. Bu güçlerin kendi aralarındaki çelişki ve çatışmalara da fazla bel bağlanamaz; bu çelişkilerden yararlanmak, sürekli önümüzde bulacağımız bir olanak olarak da kalmaz. Bu uzun vadede bir olanak olmaktan çıkıp bize karşı birleşik bir saldırıya bile dönüşebilir/dönüşür. Herşey bir yana, Kürt halkının özgürlük davası bunun sayısız örneğine tanık olmuştur. PKK bu güçlere güvenemez.

PKK esas olarak sosyalizmden etkilenen Kürt aydınlarıyla Kürt yoksul köylü ağırlıklı bir emekçi sınıf hareketidir. Ancak onun sınıfsal bileşimi yalnızca bu güçlerden ibaret değildir. Kırsal alan-

dan kentlere kaydıkça, kitleselliğini kent küçükburjuvazisi ve orta sınıflarıyla birleştirdikçe, sınıfsal kimlikten çok, doğal olarak bir ulusal kimlikle ifade edilir hale geliyor. Ki bugün PKK ve Kürt halk hareketine rengini veren (ideolojik-politik çizgisiyle birlikte) bu ulusal kimliktir. PKK'nın sınıfsal sorun ve istemlerden hemen hemen sözetmemesi ve hatta zaman zaman bunu 19. yüzyılın sorunu olarak görüp küçümsemesi, her zaman ve her koşulda ulusal sorun ve istemlerden sözetmesi de bunu kanıtlıyor. Kitleselleşme ve tüm ulusun temsiline soyunma kaygısı, onu kendi burjuvazisine, özellikle de orta sınıflarına yaklaştırıyor. Bu ise, kimliğinde sulanmaya, politik radikalizminden ödün vermeye, orta sınıfların ağırlığı altında ezilip onun baskısıyla bir uzlaşma çizgisi izlemeye itiyor Heterojen toplumsal bileşim PKK için ciddi bir açmazdır. Zira PKK devrimci politik kimliğinde ısrar edip radikal bir çizgi izlediği, mücadeleyi Kürt emekçi sınıflarının istemleri doğrultusunda derinleştirme eğilimi gösterdiği an, Kürt burjuvazisi ve orta sınıflarının barikatı ile karşı karşıya gelecektir/ gelmektedir. Bu çevreler PKK'nın daha ileri ve radikal hedeflere yönelmesini de istemeyeceklerdir/ istememektedirler. Tersi bir yönelişin de, PKK'yı kendi etkilerindeki kitle desteğinden yoksun bırakmakla tehdit edeceklerdir/ve etmektedirler.

PKK bu somut tehditi bundan böyle daha çok hissedecektir.

İşte bütün bu elverişsiz koşullar ve açmazlar, PKK'nın politik kusurlarını derinleştirici bir rol oynamakta, radikalizminde zayıflatmaya yolaçmakta, politik yönelimini de kuvvetle etkilemektedir.

PKK'nın bu koşullara ve açmazlara hemen ve kolayca teslim olacağı söylenemez. Söylenmiyor da. PKK'nın bu güçlüklere direnmesi ve devrimci yürüyüşünü sürdürmesi arzu edilir. Nedir ki, PKK önderliğinin de farkında olup sık sık dile getirdiği bu güçlüklere/açmazlara, daha ne kadar direneceği de tartışmalıdır. PKK her geçen gün bu güçlüklerin baskısını daha fazla hissetmekte ve niyetinden bağımsız olarak bu güçlüklere taktik manevralar adına taviz vermektedir. Açık bir söyleyişle PKK devrimde ısrar çizgisine ve politik radikalizmine rağmen reformist/düzeniçi çözümlere bütünüyle kapalı değildir. Ve son zamanlarda buna kapalı olmadığını, tersine açık olduğunu gösteren örnekler vermektedir. Kitlesel desteğini kaybetmeme, tecrit olmama, meşrulaşma kaygısı, bilinen türden bir politik çözüm için sömürgeci devletle masaya oturma çağrı ve mesajları, bunu olanaklı hale getirmek için HEP üzerinden legal-burjuva kanala giderek ağırlık vermesi, seçim taktiği, BM, NATO ve emperyalizmin "yeni dünya düzeni"ne ilişkin hayalleri ve son olarak uluslararası diplomasiye biçtiği değer, bunların tümü birden, PKK'nın, ağırlığını bugün biraz daha hissettiği güçlük ve açmazlara çok da dayanıklı olmadığının açık hale geldiğinin bariz kanıtlarıdır.

Kuşkusuz bütün bunlar sadece onun bilinen politik kusurlarından, karşı karşıya kaldığı güçlüklerin bu kusurları derinleştirici rolünden kaynaklanmıyor. PKK'yı eninde sonunda burjuva düzenin sosyal çerçevesine entegre olmaya zorlayan, bunu olanaklı hale getiren, başka ve çok daha önemli nedenler de vardır.

PKK sosyalizmden etkilenen Kürt aydınlarının önderliğine sahip olmasıyla, aşağı sınıflara yakınlığıyla ve politik radikalizmiyle devrimci bir harekettir. Ancak ona rengini veren asıl şey politik kimliğidir. PKK bu kimliğiyle verili siyasal düzenin içine sığmıyor ve onunla çatışmalıdır. Emekçi köylü ağırlıklı sınıfsal bileşime sahip olan ve nesnel olarak bir sınıf egemenliği ile çatışır durumda kalan bu hareketin, yoğun devrimci sınıfsal öğeler taşadığı da bir gerçektir. Bu bir özgünlüktür. PKK'nın, bir ulusal hareket için bulunulabilecek en devrimci konumda bir parti olmasının nesnel temelini oluşturuyor. Ne var ki bizim koşullarımızda bu doğaldır ve abartılmamalıdır.

PKK ideolojik ve sınıfsal niteliğiyle sınırlılık içinde olan bir harekettir. Sonuçta bir ulusal kurtuluş hareketidir. İdeolojik, politik ve sınıfsal amaç ve hedefleri/yönelimleri politik kimliğiyle verili siyasal düzenin çerçevesine sığmıyor ama bir sosyal kurtuluşçu güç de değildir. Tam da bu nedenle verili düzenin sosyal çerçevesini aşan bir nitelik taşımıyor. Tersine politik radikalizmine rağmen ulusal hareket olarak verili düzenin sosyal çerçevesi içinde erime ve ona bir biçimde entegre olma konumundadır.

Sermayenin açık ve çıplak egemenliğinin hüküm sürdüğü bir toplumda (ve bizim koşullarımızda), sadece verili düzenin siyasal çerçevesinin değil, fakat sosyal çerçevesinin de dışına taşacak yegane güç proletaryadır. Rejimin sadece siyasal çerçevesini değil, sosyal çerçevesini de hedefleyip bugünkü sınıf egemenliğini (ve sö-

mürgeci egemenliği) yıkıp tasfiye edecek güç de proletaryadır. Ulusal kurtuluşu sosyal kurtuluşla birleştirme yeteneğine yalnızca proletarya sahiptir.

Proletaryanın önderliğinde gelişmeyen ve onun tarafından biçimlendirilmeyen bir ulusal kurtuluşçuluk mümkündür. Ona rağmen ve onun iradesi dışında bir ulusal hareket gelişebilir/gelişir. Bu doğaldır/meşrudur. Proletarya bu hareketleri destekler de. Ancak, proletaryanın önderliğinde gelişmeyen ve onun tarafından biçimlendirilip ileri çekilemeyen bir ulusal hareketin sınırlılığı, eninde sonunuda kapitalizmin sosyal çerçevesine mahkum ve geriye çekici niteliği de tartışılmaz. Bütün bu söylenenler PKK için de geçerlidir.

Verili konjonktürdeki güçlüklerinin ve açmazlarının yanısıra, ama özellikle bu nedenle, PKK'nın bilinen niteliği ve sınırlılığı ortadayken, kendisine ve "Kürt devrimi"ne abartılı misyonlar yüklemesi ve hele hele sözümona Türkiye devrimini sürüklemeye soyunması (ya da bunu ima etmesi), kendisini sürecin tek ve belirleyici etkeni olarak görmesi bir ciddiyet taşımaz. Bu tür bir düşünce ve davranışın ne kürt ve ne de Türkiye devrimine bir yararı da olmaz. Tersine zarar verir.

Türkiye işçi sınıfı ve devrimci hareketinin bugünkü gerilik ve güçsüzlüğüne duyulan güvensizlik Türkiye devrimine ve onun tayin edici rolüne inançsızlıkla birleşmemelidir. Zira böylesi bir düşünce, niyetten bağımsız olarak, devrimi zayıflatmaya ve devrimci güçlere karşı tasfiyeci bir konuma sürükler.

PKK kendi sınırlılığı ve sınırlı güç ve olanaklarıyla belli bir yere kadar gidebilir/gider. Ancak Kürt halk hareketi ve "Kürt devrimi" "Türkiye devrimi"nin bir bileşeni haline gelmedikçe/gelemedikçe, bu tayin edeci olanakla birleşmedikçe, kendi sınırlılık ve açmazlarına yenik düşmeye açıktır/hatta mahkumdur. Kendi sınırlı amaç ve hedeflerine ulaşması bile (özgün bazı koşullar oluşmadıkça), eninde sonunuda buna bağlıdır.

PKK'nın, bu gelinen kritik aşamada temel kaygısı, özellikle "Türkiye devrimi" ile birleşmek, somutta da Türkiye devrimci hareketiyle eşit koşullarda sağlıklı ilişkiler geliştirip mücadele ortaklığı kurmak çabası olmalıdır. Burjuvazinin büyük direnicini ve günümüzdeki "demokratikleştirme saldırısı"nı püskürtmek için bu şarttır.

Soluksuz davranılarak son derece çarpıtılmış bir içerikle Kürt halkına dayatılan politik çözümlere yönelmemeye, ve Türkiye devriminin tayin ediciliğine ve Türkiye işçi sınıfına inanca, Türkiye devrimciliğine değer vermeye yaptığımız bu vurgular, bütün bu söylenenler, hiç bir şekilde PKK hakkında olur olmaz kuşku ve güvensizlik duymak ve yaymak anlamına gelmiyor, bunun için de ileri sürülmüyor.

Yine bütün bu söylenenler, "Türkiye devrimini bekleyin.. sizi o kurtaracaktır" şeklindeki doktriner bir tezin yinelenmesi, yanısıra Kürt özgürlük mücadelesinin tatil edilmesine çağrı anlamına da gelmiyor. PKK devrimci yürüyüşünde kararlılıkla yürümelidir. Başlangıç adımını atan/ ya da atacak olan "Kürt devrimi" yaşamalı ve yaşatılmalıdır.

Burada söylenenler, stratejik bir perspektifle, nesnel gerçeğin/gerçeklerin neler olduğuna, düşünce ve davranışın ne olması gerektiğine bir işarettir. Buna Kürt ve Türk tüm Türkiyeli komünist ve devrimcilerin ihtiyacı vardır. Zira her iki kesime de konjonktürel bakış egemendir. Kolayca iyimser oldukları gibi kolayca da karamsarlığa düşebilmektedirler. Sağlamlık, inanç ve dayanıklılık, süreci bilinçli yaşamaktan geçiyor.

Burada yazılanlar aynı zamanda ve daha önemli olarak, Türkiyeli komünist ve devrimcilere, Kürt halk hareketinin geldiği kritik aşamanın yakıcılığı koşullarında, Kürt halk hareketine her türlü anlamlı desteği vermeyi elden bırakmaksızın, gerçek sorumluluk ve görevlerinin hatırlatılması içindir.

Bir kez daha görev; PKK ve onun başarıları karşısında heyecanlanmak, ona övgüler düzmek ya da onun karşısında büyük bir eziklik duymak değil, Kürt özgürlük mücadelesine en tam ve anlamlı desteği sunmak, mücadeleyi ileri çekici, kalıcı ve köklü bir çözümü olanaklı hale getirecek biricik çözücü olan **Türkiye devrimini örgütlemektir**. Gerçek kardeşlik ve dosluk budur.

O halde PKK'ya methiye düzmeye daha az, büyük bir enerji ve özveri ile Türkiye devrimini örgütlemeye daha çok zaman! Günün parolası budur.

Serkan METİN

Kürt sorununda emperyalist rekabet

Kürt sorunu, Türk burjuvazisi tarafından bir katliama dönüştürülen Newroz vesilesiyle, bir kez daha emperyalist rekabetin yoğunlaştığı bir alana dönüştü.

Türk burjuvazisinin, ellerinde PKK ve Kürt bayrakları ve "PKK halktır, Halk biziz" sloganlarıyla yürüyen Kürt kitlelerine yönelik giriştiği katliam, Alman emperyalizminin sert tepkisine neden oldu. Alman emperyalizmi, diplomatik ölçüler içerisinde oldukça "sert" sayılabilecek tepkisine neden olarak, Türkiye'ye satılan tankların satış anlaşmasına aykırı olarak bir dış saldırıya karşı değil, halka karşı kullanılıyor olmasını gösterdi. Bir de tabi şu ünlü "insan hakları"nı...

Almanya'nın tepkisini Avusturya ve Norveç'in benzer yönde tepkileri izledi. Avrupa'nın İngiltere, Fransa ve Hollanda gibi diğer emperyalist ülkeleri ise, daha temkinli bir tavrı tercih ettiler.

ABD emperyalizmi ise, anında karşı cephedeki yerini alarak, Demirel hükümetininin "teröre karşı" tavrının alkışlanmaya değer olduğunu ve temelde Türk devletinin "meşru müdafa" hakkını kullandığını açıkladı. Altı çizilerek PKK'nın bir terör örgütü olduğu vurgunladı.

Kuşkusuz ki Alman emperyalizminin yüzündeki "insan haklarına saygı", "halkların meşru çıkarlarını gözetmek" vb. maskeleri oldukça iğreti duruyordu. Fazla zahmete gerek yok, tam da böylesi çelişkilerin kızgınlaştığı anlarda, bizzat kapitalist-emperyalist ülkeler birbirlerinin yüzlerindeki bu ideolojik maskeleri düşürmekte son derece maharetlidirler. Türk burjuvazisinin tecrübeli uşağı Demirel'in Alman emperyalistlerine verdiği ilk yanıt, "Siz Baider Meinhof'a ne yaptıysanız biz de şimdi aynısını yapıyoruz" oldu. Böylece Demirel, Alman burjuvazisinin hiç bir hak, hukuk ve kural tanımaksızın yerinde infazlarla Baider Meinhof üyelerini toplu katliama uğratmış olduğu günleri hatırlattı. Özal ise daha da "ileri" giderek, Alman hükümetini Nazi diktatörlüğüne benzetti

Kuşkusuz Alman burjuvazisinin genelde "insan haklarını" ve özelde Kürt halkının haklarını ne denli gözettiğini gösterecek daha pek çok örnek de bulunabilir. Nitekim haftalık *Yeni Ülke* gazetesi bunlara çok daha çarpıcı olan başka örnekler ekliyor.

Türk burjuvazisinin Kürt emekçi halkına yönelik katliamlarının mali ve askeri finansmanında Almanya son derece özel bir yere sahiptir. Almanya Türkiye'ye sürekli olarak askeri amaçla parasal yardımda bulunmaktadır. Kürt emekçi halkına yönelik terör ve katliamda özel bir rolü olan Türk "özel tim"i, Alman anti-terör timi olan GSG tarafından eğitilmektedir ve Almanya bu eğitim için 5 milyar marklık bir bütçe ayırmaktadır. Yalnız Kürt halkına karşı kullanılan tanklar değil, aynı zamanda, G-3, MG-3, M-5 vb. silahlar da Alman yapısı ya da patentlidir vb.

* * *

Sorunu gerçek ilişkiler alanına döndürdüğümüzde, Almanya'nın tepkisinin gerçek temeli, artan emperyalist rekabettir. Almanya, Japonya ve ABD'nin uçlarında yeraldığı yeni "çok kutuplu dünyanın" politik ve askeri alandaki artan göstergelerden bir diğeri ile karşı karşıyayız.

Emperyalist-kapitalist dünyanın dün örtük kalan, SSCB ve Doğu Avrupa'nın çöküşüne paralel olarak nihayet serbest kalan iç çelişkileri, siyasal ve askeri planda ilk sonuçlarını, Körfez krizi ve savaşı boyunca ortaya koymuştu. Körfezde dengelerin bozulmamasında yaşamsal çıkarı olan İngiltere hariç, Almanya önderliğindeki Avrupalı emperyalistler, ABD'nin Körfez'de askeri çözüm dayatmasına ve Körfez'e yerleşme planlarına oldukça mesafeli davranmışlar, NATO'nun müdahale alanının dışında kaldığı gerekçesiyle Körfez'e asker göndermeme konusunda belirli bir ısrar göstermişlerdi. Ne var ki, bu olayda da ABD'nin hala diğer emperyalist ülkeler üzerinde belirli bir otoritesi olduğu bir kez daha kanıtlandı. Neticede Körfez'de ABD'nin planları gerçeklik kazandı.

Çelişki kendini Yugoslavya'daki içsavaşa karşı alınan farklı tutumlarda da hissettirdi. Alman emperyalizmi, Yugoslavya krizinde son derece atak ve hegemonyacı bir politika izledi. Yugoslavya'nın dağılması için özel bir gayret gösterdi ve bu doğrultuda Hırvatistan ve Slovenya'yı, Sırbistan'a karşı açık bir biçimde destekledi. Yugoslavya krizi, yalnızca Alman emperyalizminin ABD karşısında inisiyatif gösterme isteğinin değil, Avrupa'nın diğer emperyalist ülkelerine rağmen yayılmacı bir

politika izleyeceğinin de açık bir göstergesi oldu. Yugoslavya kriziyle beraber, Fransa, Hollanda vb. emperyalist ülkelerde de Alman-ya'nın "liderliğe" soyunmasına karşı rahatsızlıklar belirginleşmeye başladı.

Almanya, bu ilk çıkışlarıyla ekonomik alandaki gücünü politik ve askeri alanda da inisiyatif alarak taçlandırma isteğini dışa vuruyor. Bu ilk çıkışlar aynı zamanda Alman emperyalizmi açısından bir güç denemesidir. Avrupa'nın diğer emperyalist ülkelerini, ABD karşısındaki rekabette kendi yanına ne denli çekebileceğini de sınamak istiyor Almanya. Yugoslavya olayının ardından, Newroz olaylarında da AET nezdinde kendi isteği doğrultusunda kararlar çıkartabilmesi, kuşkusuz Almanya'yı gittikçe daha etkin bir paylaşım savaşı yürütme konusunda cesaretlendirecektir. Özellikle Avrupa'nın Doğusundan eski SSCB'ye uzanan coğrafyadaki ulusal kaynaşmaları kendi hegemonya alanını genişletmek için kullanmak isteyen ve bu doğrultuda bir "self-determinasyon" politikası saptayan Almanya, gücünü askeri alanda da pekiştirerek dünya emperyalizminin "süper devletliği"ne oynamaktadır. Askeri alanda kendi dışındaki "kaynaşma alanları"na doğrudan müdahale etme amacına dönük "askeri konsept"ler saptamakta, NATO'ya alternatif olarak bir Avrupa Güvenlik Sistemi oluşturmayı gündemleştirmektedir.

Newroz olayları sonrasında Alman emperyalizminin gösterdiği tepkinin gerisinde de bu yayılmacı politikanın uzantıları yatmaktadır. Almanya'nın Newroz vesilesiyle Türkiye ile gerginliği özel olarak tırmandırmasının ardında, bu ülkenin Orta Asya ve Orta Doğu üzerindeki ABD egemenliğini sarsmak ve gittikçe bu coğrafyalarda da iktisadi-siyasi ve askeri planda inisiyatif sağlamak arzusu vardır. Nitekim bu çabanın son dönemdeki tek belirtisi de, Newroz olayları vesilesiyle ortaya konulan sert tavır değildir. Almanya, bu bölgede ABD'ya rakip olduğunu son dönemde İsrail'e yönelik sert tavırlarında olduğu gibi, ABD'nin Libya'ya yönelik ambargo politikasına mesafeli davranarak da ortaya koymaktadır. Ortadoğu'da ABD için zayıf alanlar olan Libya, Suriye, Irak, İran vb. üzerine hesaplar yaparken, ABD'nin ileri karakolları olan İsrail ve Türkiye ile de çeşitli alanlarda çatışmaya girebilmektedir.

Alman emperyalizmi, Türkiye'ye ve Kürt hareketine karşı çift yönlü bir politika içindedir. Almanya'nın Türkiye üzerindeki iktisadi etkisi hayli güçlüdür. Türkiye'de 307 Alman firması bilfiil çalışmaktadır ve Türkiye ithalatının %32'sini Almanya'dan yapmaktadır. Üstelik toplam ithalat içinde üretim araçları ithalatı önemli bir kalemi oluşturduğu için Almanya ile ilişkiler Türkiye için özellikle önemlidir. Alman burjuvazisinin sert tepkisine karşı Türkiye'de gündemi kaplayan "boykot" tartışmalarının satır aralarında dahi, Almanya ile ilişkilerin taşıdığı bu kritik önemini görmek mümkündür. Ne var ki, Almanya'nın Türkiye üzerindeki siyasi ve askeri etkinliği, ekonomik etkinliği ile karşılaştırılınca hayli sınırlı ve zayıftır. Türkiye İkinci Dünya Savaşının ardından sürekli ABD emperyalizmine kölece bir bağlılık ilişkisi içinde olmuştur. ABD emperyalizmi ve NATO'nun, SSCB ve Orta Doğu'ya yönelik bir "uç beyi" olmaya çalışmıştır. SSCB ve Doğu Blokunda yaşanan çöküntüden sonra ise, dış ilişkilerde gösterilen belirli bir dengesizlik ve kararsızlık durumuna karşın, sonuçta Türk burjuvazisi, ABD'nin Orta Doğu ve Orta Asya politikalarının taşeronluğunu üstlenmeye aday olmuş gözükmektedir. Demirel hükümeti de, son ABD gezisi ile, Türk burjuvazisinin bu yöndeki eğilimini teyid etmiş oldu. İşte Almanya, Türkiye'de iktisadi ve Avrupa'daki siyasi ağırlığını ortaya koyarak, Türkiye'nin ABD'nin" taşeronluğunu" üstelenen bir politikaya yönelmesini sınırlamak istemektedir.

Kürt sorunu ise, Almanya'nın hem Türkiye üzerinde basınç uygulamak hem de daha genel anlamda Orta Doğu'da etkinlik sahasını genişletmek amacı açısından doğmuş bir yeni olanaktır. Almanya, bir yandan, şimdilik kendilerini ABD'ye ipotek etmiş bulunan Barzani ve Talabani üzerinde nüfuz sahibi olmaya çalışıyor, diğer yandan da, reformcu Kürt önderlikler başta olmak üzere, Türkiye'deki Kürt hareketleriyle daha dengeli bir ilişki kurmaya özen gösteriyor.

* * *

ABD emperyalizmi, İkinci Dünya Savaşını izleyen dönemde ve Orta Doğu'da İngiltere'nin etkinliğini yitirmesine paralel olarak, bu bölgeye yönelik politikalarına özel bir ağırlık verdi. ABD emperyalizmi açısından, dünya petrol rezervlerinin üçte ikisine sahip Orta Doğu'yu kotrol etmek, hem SSCB'yi kuşatmak ve hem de enerji kaynaklarını tekelinde tutarak Avrupa emperyalizmi üzerinde otorite sağlayabilmek açısından, son derece kritik

bir öneme sahipti. Türkiye'nin ABD emperyalizmi açısından önemi de bu çerçevede belirginleşiyordu. Hem SSCB'yi kuşatmada hem de ABD'nin Orta Doğu politikalarında Türkiye özel bir rol üstlenebilirdi. Türkiye, Orta Doğu ve Balkanlarda uydu paktlar oluşturma çabası ile, bu role özel bir iştahla soyundu.

Vietnam savaşından sonra ortaya atılan Nixon doktrini ile ABD "bölgesel uyuşmazlıklar"a bizzat müdahale etmek yerine, çeşitli bölgelerde jandarmalıklar oluşturarak onlar aracılığıyla müdahale etmenin daha rasyonel olduğu saptamasını yaptı. Orta Doğu'da bu doktrin doğrultusunda İran ve İsrail ileri karakollar olarak tespit edildi. İran'da Şahlık rejiminin devrilmesi ve Humeyni iktidarının işbaşına gelmesiyle, ABD'nin "Araplar arasındaki ihtilaflara" doğrudan ve etkin bir tarzda müdahale imkanlarını azaldı. Özellikle rehineler krizinde, ABD'nin bölgeye yönelik müdahalesinin bir kez daha etkisiz kalması, ABD'yi "Çevik Kuvvet" aracılığıyla bölgeye doğrudan yerleşme konusunda daha da motive etti. Carter, daha 1980 yılında, bu isteği, "Körfez'de ABD çıkarlarına aykırı bir durum ortaya çıktığında ABD'nin askeri müdahale de dahil doğrudan müdahale imkanlarına sahip olması gerektiği" yönündeki açıklamasıyla açık biçimde ifade ediyordu.

İşte Çevik Güç bu amaç doğrultusunda oluşturuldu.

İran'daki Şahlık rejiminin devrilmesiyle beraber, Türkiye'nin ABD açısından önemi, bu kez de Orta Doğu'ya yönelik politikalar ve müdahale imkanları açısından öne çıktı. Türkiye'deki Amerikan üsleri bu amaç doğrultusunda modernize edildi. İncirlik Hava Üssü, Orta Doğu'ya yönelik doğrudan müdahalelerde bir kaç kez kullanıldı.

Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle başlayan süreçte, ABD bu olayı bölgeye tümüyle yerleşebilmek imkanları açısından bir fırsat saydı ve Suudi Arabistan'a önemli bir güç yığdı. Ardından Irak'ın Kürtlere yönelik soykırımını teşvik ederek, Kuzey Kürdistan sınırına da Çevik Gücü konuşlandırmak açısından bu soykırımı vesile yaptı. Türkiye hem bir ileri karakol olarak, hem de ABD'nin bölgeye doğrudan askeri müdahalelerde bulunmasına imkan sağlayan bir "Çevik Güç" üssü olarak, ABD açısından değeri artan bir ülkedir.

ABD emperyalizmi iktisadi giderek de siyasi gücünü kaybederken, diğer emperyalist güçlerle rekabetinde en önemli silahının askeri gücü olduğunu biliyor.

ABD bölgede kendi çıkarları aleyhine gelişecek her türlü harekete karşı düşmanca bir tavır almak konusunda son derece kararlıdır. PKK'nın ulusal bağımsızlık savaşı ise, şimdilik bölgede ABD açısından en önemli risklerden biridir. O, Barzani, Talabani vb. gibi Kürt işbirlikçileri aracılığıyla, bölgede hegemonya savaşı vermektedir. PKK hareketi ise gelinen aşamada doğrudan reformist Kürt önderliğini ve onların etkinlik alanlarını da hedefler bir konuma ulaşmıştır,

Ayrıca, ABD açısından Türkiye, Türki Cumhuriyetlere ulaşmada bir kaldıraç işlevi de görmektedir. Pek çok Türki Cumhuriyetin Türkiye'ye yaklaşımı da bu doğrultudadır. Uğur Mumcu'nun deyişiyle, Türki Cumhuriyetler, Türkiye'ye söylenecek sözlerin ABD'nin kulağına fısıldanacağının çok iyi farkındadırlar. ABD, bu açıdan da, Türkiye'yi Orta Doğu'dan Orta Asya'ya ve Balkanlara uzanan alandaki politikalarında cesaretlendirmektedir.

Türk burjuvazisi, ABD'den aldığı cesaretle, daha saldırgan ve "aktif" bir dış politikaya yönelmektedir. Karabağ olaylarını AGİG'e taşımakta, Bosna-Hersek ve Makedonya'yı tanımakta son derece istekli ve sabırsız davranmakta, Suriye'yi vurmaktan, Irak topraklarına girebilmekten sözedebilmektedir. Gerçi son Karabağ olaylarında yaşandığı gibi ABD'nin Ermenileri desteklemesi, yine ABD'nin Makedonya'yı tanımak konusunda ikircikli davranması vb. gibi engellerle de karşılaşmaktadır. Yine de, uysal bir kapıkulu olarak, onu Newroz olaylarında olduğu türden ABD destekleri fazlasıyla tatmin edebilmektedir.

İşte Almanya'nın Newroz olaylarının ardından Türk devletine yönelik sert tepkisi, Türkiye'nin, Orta Doğu, Orta Asya, Balkanlar vb. gibi yerlerde Alman emperyalizminin çıkarlarına ters bir politika izlemesi ve bu coğrafyada ABD'nin taşeronluğunu üstlenmesine yönelik bir uyarı mahiyeti taşımaktadır.

Böylece Alman emperyalizmi hem Avrupa'daki siyasi nüfuzunu bir kez daha ölçmek, hem de Türkiye'ye kendi gücünü hatırlatarak, ABD uşaklığı konusunda Türk burjuvazisini geriletmeyi düşünmektedir.

İşin özü meşhur MİT ajanı Mahir Kaynak'ın vurguladığı gibidir: *"ABD ve Avrupa Türkiye'de çarpışmaktadır"*

Erhan TAYLAN

Katliam bölgesinden...

Patlamayı duyar duymaz, bazı arkadaşlarla birlikte Kozlu'ya gidiyoruz. Olay yerinde konuştuğum bütün arkadaşlar, katliamı (onlar kaza diyorlar) son haftada üretimin işçilerin gücünün üstünde artırılmasına bağlıyor. Üretim artışının günde 2000 tona ulaştığını söyleyen yeraltı işçileri var.

İlk cesetleri çıkartıyorlar. Ölenlerin çoğu boğulmadan. Gaz maskeleri olsa bu insanların ölmesi mümkün değil. Çıkarılanların çoğu kuyu diplerinden ve anayollardan çıkartılanlar. Diğer taraflara ısıdan, alevden ve dumandan girilemiyor. Olay yerinde toplanmalar başlıyor.

Sabaha karşı çıkan ölü sayısı 30. Derin bir sessizlik var. Kimse ağlamıyor. Öğle saatleri çıkarılan ölü sayısı 40'a yaklaşıyor. Öğlen sonu yaralı sayısı 80, çıkarılan ölü sayısı 81.

Patlama mühendislerin açıklamalarına göre; 4000 metrekarelik bir alanı kapsıyor. 485 kodu 7.Kartiye'de 10 gün önceden başlayan yangın ve fazla miktarda eso gazı çıkması. Patlama ilk olarak burada başlıyor. Yangın patlamaya benzinlik işlevi görüyor.

Bütün işletmelerden madenciler bölgeye toplanmaya başlıyorlar. Hiç kimsede tepki yok. Herkes derin ve ağır bir şokun etkisi altında eziliyor. İnsanların kafaları ve ruhları boşalmış sanki. Herkes görüyor ama, hiç kimse inanamıyor, hissetmiyor. Bir rüya gibi.

Bütün havzada ve hatta bütün Türkiye'de üretim durmalı, işçiler sokaklara inmeliydiler. Kimseden gık çıkmıyor.

TRT ve Star bilinçli olarak haberleri çarpıtıyor. "Ölü sayısı 80, yaralı sayısı 82, diğerlerinden ümit kesildi" diyorlar. Ümit kesilenleri nasıl oluyorsa ölülerin içinde saymıyorlar. "Ölmemişler ama ümit kesilmiş". Bu Türkiye insanıyla dalga geçmek değil de nedir?

Gece oluyor. Saat ikiden sonra ocağa inen arkadaşlar ayak tablalarından öteye gidemiyorlar. Ana yol üzerindeki herşey birbirine karışmış. Arabalar sağa sola yuvarlanmış, borular patlamış, halatlar kopmuş. Bant başına giden kulübelerden birinden bir ceset çıkarıyorlar. Elbiselerinde hiçbir şey yok. Saçları ve bıyıkları yanmış. Yüzleri kıpkırmızı kesilmiş. Ağzından boşalan kan kemikleşmiş, dudaklarından ayırmak mümkün değil. Dişleri dışarı fırlamış. Vücudu büyümüş. Elleri bacaklarının arasında, kaskatı. Kendini korumak istediği belli oluyor.

Vardiyanın kesin sayısını öğreniyorum. 780 işçi var. 250 işçi dış ocaklarda, yani ölü ve yaralı olarak çıkarılanlar. Demek ki içerde 530 işçi daha var. 30 kişiyi işe gelmeyenler olarak kabul etsek, içerde tam olarak 500 kişi var. Bu demek ki ölü sayısı 600'e yakın.

Nakliyatın işçileri anayolda, masaların başında ölmüşler. Ölülerin hiçbirinin giysilerine bir şey olmamış. Gaz maskesi olsa bunların hiçbiri kesinlikle ölmezdi.

Metan gazı patladı. Toz patladı. Patlayan metan gazı ve oksijenin birleşmesiyle de patlama genişledi, yayıldı.

Japonya'dan ve Macaristan'dan gelen ölçüm aletleri 1.Tahlisiye'de; 2, Emniyet baş mühendisliğinde 3, müessese baş müdür muavinin odasında bulunmaktadır. Bu aletlerin görüntülü monitörleri var. Bu aletlerin bu olayı göstermemesi imkansız. Bana göre işin içinde iş var. Dünya Bankası raporunda da sözü edilen "uygun koşullar" bu mu diye geliyor insanın aklına.

Çıkarılan cesetler anında kaçırılıyor. Köylere polisler tarafından götürülerek defnediliyor. İşçilerin kafasında hiçbir şey kalmadı. Herkes ölümün ağırlığı altında eziliyor.

Devlet büyükleri her zaman olduğu gibi "ölenlere rahmet, kalanlara da allahtan şifa" diliyorlar. "Devletin bütün imkanlarıyla vatandaşlarımızın yardımına koştuğunu" söylüyorlar. Hep böyle olmuyor mu? Ölmeden önce imkanları yok. Öldükten sonra imkan çok. Ölüler ekmek yemiyor nasıl olsa.

14 ceset daha çıkartılıyor. TRT hala yalan söylemeye devam ediyor. Devlet yöneticileri hala yalan söylemeye devam ediyorlar. Nasıl olsa gerçekleri açıklayan yok. Basın onların, TRT onların. İstedikleri kadar yalan söyleyebilirler. Aklıma Muhammed peygamberin hadisi geliyor. "Düşmanınıza karşı yalan söyleyebilirsiniz, hile yapabilirsiniz, düşmanınızı aldatabilirsiniz." Düşman madenciler, Türkiye işçi sınıfı, Türkiye halkıdır. Çünkü yalan bunlara karşı, müslüman, her konuşmalarına Allahın adıyla başlayan yöneticilerimiz

(Devamı s.15'de)

Belediye işçilerinin eylemi

Zonguldak Kozlu'daki iş cinayetleri, cinayetler zincirine yenilerini eklerken, bunun bir katliam olduğu bilinciyle, İstanbul Belediyesi'nde çalışan çeşitli şube tabanındaki devrimci işçilerin girişimiyle 5 Mart perşembe günü, Belediye-İş Genel Merkezi'nde toplandık. Zonguldak katliamıyla birlikte, özelleştirmeler karşısında eylemliliğimizi yükseltmek gerekiyordu. Daha önceden haberleri olmasına rağmen, genel merkez yöneticilerinden tek bir kişinin dışında kimse yoktu. Şube yöneticileri yok denecek kadar azdı. Bu sendikal bürokrasinin alışılmış taktiğiydi. Buna rağmen toplantı coşkulu bir biçimde başladı. Taban eylem istiyordu. Bu arada Belediye-İş sendikası 1.nolu şubeden işçiler, kendi temsilciler toplantısında bir günlük işi bırakma ve Belediye Sarayı önünde geniş katılımlı basın açıklaması yönünde kararları olduğunu söylediler. Çeşitli tartışmalardan sonra genel merkez yöneticisi karara katılamayacağını ima ederek toplantıyı terketti. 1.nolu sendika şubesinin kararı biçim olarak doğruydu ve destekledik. 9 Mart pazartesi iş durdurulacak ve Belediye Sarayı'nın önüne gidilecekti. Toplantıdan ayrıldık ve iş yerlerimize dağıldık. Cuma günü 1.nolu sendika şubesi iş bırakmaya katılmayacağını, sadece basın açıklamasına katılacağını bidirdiler. 2.nolu şubenin dışındaki şubeler zaten kararsızdı. Bir kere daha sendikacıların reformist teslimiyetçi yüzleri ortaya çıkıyordu. Buna rağmen 9 Mart günü İstanbul Belediyesi'nin önünde binbeş yüzü aşkın işçi kitlesiyle toplandık. Yapılan basın açıklamayla yetinmeyip, 600-700 metre uzaktaki Bölge Çalışma Müdürlüğüne doğru yürüyüşe geçtik. "Kozlu kaza değil cinayettir!", "Kahrolsun sendika ağaları!", "Çeltek Kozlu son değil, Kahrolsun sömürü düzeni!", " İşçiler elele genel greve!", " İşçiyiz haklıyız kazanacağız!" şeklinde sloganlar atıldı. Bu arada geçtiğimiz yolları trafiğe kapattık. Yapılan protesto eylemine hemen hemen bütün şubelerden işçiler gelmişlerdi. Kendi yöneticilerine rağmen! Bu sınıfın eylem isteği içinde olduğunun göstergesiydi. Bir şubeye bağlı işçi arkadaş şunları söylüyordu: "Bizimkiler elbette gelmez, çünkü delege seçimi var, delege avına çıktılar."

Bir daha anlaşılıyordu ki sendika bürokratlarının işçi sınıfına verecekleri hiçbir şey yok. Madenci katliamı da umurlarında değil. Sınıfın etkinliğinden, mücadelesinden korkuyorlar. Çünkü onların da çıkarı düzenin çıkarlarıyla çakışıyor.

Madenci katliamının hesabını soracağız!

Kapitalizm mezara, İşçiler iktidara!

Belediye işçisi
Ekimciler

Katliam bölgesinden...

(Baştarafı s.14'de)

tarafından söyleniyor.

Katliamı kınayan öğrencileri gözaltına almışlar. Ne ilginç politikacılar değil de, polisler yapıyor. Pankart açan öğrencileri tutuklamadan önce, polis madencilere konuşma yapmış. "Bunlar öğrenci, kargaşa çıkartmak istiyorlar. Madencilerin sorunlarından, dertlerinden anlamazlar." Polis korktuğu için madencilerin tepkisini ölçmek için bu yolu seçiyor. Ama madencilerden hiç tepki olmamış. Bir-iki kişi tepki koysa polis amacına ulaşamayacak. Aynı şeyi değişik bir biçimde Mengen barikatında yaşamıştık.

Eylem koymak için gece gündüz çalışıyoruz. "Devrimciyim" diyen bazı insanlar, özellikle de Sosyalist Partililer ve bazı grupların insanı fos çıktı. Mücadeleci işçiler ve gençler bütün güçleriyle çabalıyorlar. Bizimle onlardan başka kimseden çıt yok. Onlarda mı hain sendika ağalarından yardım bekliyorlar? Beklesinler.

Sendika MİT'in tam emri altına girdi. Sendikada yapılan yolsuzluklar hakkında bakanlık müfettişleri dosyalar hazırladılar. Dosyaları MİT'e verdiler. MİT sendika ağalarına "Dosyayı işleme koymuyoruz. İşçilere açıklamıyoruz. Bundan sonra biz ne dersek onu yapacaksın" dediler. Şemsi Denizer ve ötekiler şimdi onların dediğini yapıyor, susuyorlar.

Sami EROĞLU
Zonguldak

Sağlık-Sen Genel Kurulu
Geçmiş süreç üzerine değerlendirme

Hareketimizin yayın faaliyetini dışta tuttuğumuzda, oluşumundan bu yana kanımca iki önemli legal çalışması oldu. Bunlardan birisi işçi kurultayı, diğeri ise Tüm-Sağ-Sen içerisindekidir. *Ekim*'in sayfalarında işçi kurultayı ile ilgili tartışmalar epey yeralmakta... Bunu olumlu görüyorum. Çünkü kurultay çabası sonuçta başarısız bile olsa, ileriye dönük faaliyetlerimize ışık tutacak önemli deneyimleri de ortaya çıkarmaktadır. Dersler çıkarmayı başarıyorsak, atılım yalnızca bu nedenle bile önemlidir.

Tüm-Sağ-Sen çalışması, belki de biz sağlık çalışanlarının da deneyimlerini Merkez Yayın Organı'na aktarmadaki başarısızlığı nedeniyle, *Ekim*'de pek tartışılmamıştır. Oysa özellikle genel merkezin bulunduğu İstanbul'da, bir çok yoldaşın bu çalışmaylailgili farklı görüşleri olduğu biliniyor. İşte bu bağlamda, sağlık çalışanlarının sendikal mücadele süreci ile ilgili bazı görüşlerimi, I.Olağan Genel Kurul özelinde belirtmek istiyorum.

Tüm Sağlık çalışanları sendikası geçtiğimiz günlerde I.Olağan Genel Kurulu'nu yaşadı. Ve hareketimiz açısından ilk bakışta pek sevindirici sonuçlar elde edilemediği bir gerçek... Başka bir deyişle, bu kez EKİM'in görüşlerini benimseyenler yönetici organlarda yer alamadılar. Ancak bunun bizim için ne ölçüde bir kayıp olduğunu irdeleyebilmek açısından bazı süreçleri ve yapıları ele almak gerekiyor.

Tüm-Sağlık-Sen bizim için yasal bir mevzi olarak önemli işlevler gördü. Kamu çalışanlarının sendikal mücadelesinde, kısaca, "devrimci sendikal anlayış" şeklinde adlandırılabilen sendikal perspektifimizle, başta en güçlü olduğumuz sağlık çalışanları içerisinde olmak üzere, kamu çalışanları arasında bir politik güç olabildik. Kimi zaman yönlendirici davranınayı da başarabildik.

Kuruluş öncesi çabamızla devlet yanlısı, reformist sendikal anlayışlara karşı, "grevli-toplusözleşmeli, mücadeleci, sınıf ve kitle sendikası" talebi etrafında, çok değişik kesimleri birleştirebildik. Sağlık çalışanlarının sarı sendikacılar ve reformistlerin peşinden gitmesini, tabanı ikna yoluyla önledik. Bu çabanın sonucu olarak ise Tüm-Sağlık-Sen ortaya çıktı.

Eski Tüs-Der'lilerin önderliğinde yürütülen sendikal çalışma, Temmuz (1990) eylemlilikleriyle birlikte kitleselleşmişti. Bu çevrenin o dönemdeki amacı ise mücadele isteğini kırarak, "dernek" benzeri bir sendika içerisinde kitleyi devşirebilmekti.

Bir taraftan bu unsurlara karşı en geniş kesimleri birleştirmek, öte yandan devrimci sendikal ilkelerin ödünsüz savunucusu olmak gibi bir görevle karşı karşıyaydık. Bu doğrultudaki başarımız Tüm-Sağ-Sen'in içerisinde I yıllık süreçteki insiyatifimizin olanaklarını da yarattı. O dönemde tarafsız kitleyi kendi yanımıza çekmemizle birlikte, Dev-Yol ve Sosyalist Partili unsurlar da son anda bize katılmak durumunda kaldılar. Bu bir ölçüde bu platformda bizim önderiliğimizi de kabul etmek demekti. Oysa, sendikanın kurulmasıyla birlikte, mücadeleci çizgimizi sürekli geri çekmeye çalıştılar. Bundan da öte, memurlar arasındaki geçmişten gelen politik güçlerini de kullanarak, özellikle DY anlayışı, diğer sendikalardaki önderliği ele geçirdi. Tüm-Sağ-Sen ise onlara göre ancak bir ayrık otu idi.

Oldukça yeni bir hareket oluşumuz, bu alanda çalışan bizlerin deneyimsizliği,memurlar içerisinde örgütsel olarak geçmişten gelen bir varlığımızın olmayışı, süreç içerisinde kitleselleştikçe, tabandaki siyasi etkimizin azalmasını da birlikte getirdi. Oysa başlangıçtaki en büyük avantajımız, tabanı sendikal şiarlarımız doğrultusunda dönüştürebilmemizdi.

Bizlerin tüm çabasına karşın, hükümetin, bir yandan kurulan kamu çalışanları sendikalarına göz kırpması, öte yandan sendikalara yoğun polisiye saldırıları gündeme getirmesi, tüm kamu çalışanlarını olumsuz yönde etkiledi. Öyle ki sendikalarımızın bir gerçeklik olma olgusu, taban içerisinde, sanki artık "mücadele" döneminin sona erdiği gibi yanlış bir rehavete yolaçtı. Örneğin, artık memurlar yasal mitingler bile düzenlemiyorlar mıydı? Kaldı ki, hükümetin kendini "demokrasi havarisi" gibi gösterme demagojisinin yalnızca memurlar değil, toplumun tüm kesimlerini de belli

ölçüde etkilediği görüşündeyim. Öte yandan tüm bunlara karşın, Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi nasıl ki gündeme damgasını vuruyorsa, sendikamız içerisinde de bu böyle oldu. Bizler ise bu koşullarla, devlet terörünün alabildiğine azgınlaştığını ve mücadelenin şimdi çok daha önemli olduğunu vurguladık. Kürdistan'daki sağlıkçı arkadaşlarımızla birlikte, kardeşçe örgütlülüğün tüm olanaklarını yaratmaya çalıştık. Dönemin önemini ve zorluğunu ısrarla vurgulamamıza karşın, genel kurul öncesi ve günü bu konu başkaları tarafından hiç gündeme getirilmedi, ya da söylediklerimize katıldıkları şeklinde ifadelerle geçiştirildi.

Kuruluş sürecinde devrimci demokrat unsurları çok kolaylıkla yanımıza çekebilmiştik. Kimi zaman boy gösteren yalpalamalarına rağmen, sürekli bizimle birlikte davranagelmişlerdi. Ancak başlangıçta daha çok bireysel tavırlarıyla mücadele içerisindeydiler. Örgütlerinin gelişen hareketi gözlemleyerek içinde varolma çabasıyla birlikte, bu unsurlar yakın zamanda örgütsel tavırlarını öne çıkarmaya başladılar. Kanımca devrimci demokrasinin hızla küçülmesi ve kısır bir döngünün içine girme olgusu, onları çok daha yırtıcı ve gürültücü yapabilmektedir. Başka bir deyişle, onlar için varmış gibi görünmek, artık varolmaktan bile daha fazla önem taşımakta... Öyle ki, örneğin sırf yönetimde yeralmak adına kendi politik görüşlerinden önemli tavizler verebilmelerinin, başka türlü bir açıklamasını bulamıyorum.

Genel Kurul öncesi ve günü, tüm anlayışların odaklaştığı tek nokta, genel merkez yönetim kurulunun belirlenmesi olayı idi. Devrimci Yol ve ona yakın anlayışların daha "ılımlı", ekonomist, "görüşmeci" bir sendikal politikalarının bulunduğu ve bu doğrultuda diğer kamu çalışanları sendikalarında insiyatif kurabildiklerinden bir çok kez sözedildi. Bu anlayışlar özünde tabanın varolan taleplerinden hareket etmeyi amaçlaştırmakta, onun politik taleplere tabi kılınmasına ise karşı durmaktadırlar. Örneğin sendikaların Kürt sorununa değinmesi, devlet terörünü kınaması şimdilik erkendir. Hatta Eskişehir E-Tipi Cezaevi'nin kapatılması girişimlerinin ve açlık grevlerinin desteklenmesinin yanında yeralmak yerine duyarsız kalmak, bir dönem için politikaları bile olabilmiştir.

Doğrusu Genel Kurulda da bu arkadaşların şimdiye dek sürdürdükleri bu politikayı savunacaklarını düşünüyorduk. Ancak amaç GMYK'da yer almak olunca, genel kurulun bir hafta öncesinde, şimdiye dek almış oldukları tavırların üzerine sünger çekmekle kalmadılar, ne kadar "devrimci" olduklarını kanıtlama yarışına bile girdiler. Hastanelerde üyelere bizim fazla politik olduğumuz propagandasını yapanlar ve bizi bu nedenle eleştirenler Genel Kurulda, eski yönetim kurulunu, geliştirdiği ve savunduğu çizgiyi yaşama geçirmemekle eleştirdiler. İddialar ise kendilerinin bunu daha iyi başaracakları idi. Bu bizim için sürpriz oldu. Hastanelerde sendikal çizgimizi kıyasıya eleştirenlerin, genel kuruldaki iki yüzlü tavırlarına karşı ise hazırlıksızdık. Nitekim Genel Kurul ardından, burada kabul ettikleri bana göre oldukça keskin bazı kararları, bir hafta içerisinde bozmaları da güvenilmez olduklarının ifadesidir. Burada dikkate değer olan, devrimci söylemlerin reformistler tarafından, kendi kısa vadeli kazanımları uğruna uygun çevrelerde kullanılabileceği olgusudur.

Her şeye karşın tabanın mücadeleci yapısını kıramayan reformistler, Tüm-Sağ-Sen'de diğer sendikalarda olduğu gibi tek başlarına bir insiyatif kuramayacaklarını kavradılar. Nitekim sonucu belirleyen de her iki blok arasında kalanlar oldu.

"Devrimci sendikal anlayışı" savunduklarını ileri süren gruplar olarak bir kaç ay öncesinden bir araya geldik. Bizim amacımız yeni oluşacak GMYK'da bu çizgiyi savunanların ağırlıklı olmasından öte, reformist unsurlara karşı dağınık durumdaki devrimcilerin birlikte davranmasını sağlamaktı. Çünkü sağ kanat kendine yakın temsilcilerle birlikte çoktandır bir blok gibi davranmayı başarabiliyordu. Öyle ki İstanbul'daki bir tartışma bir kaç gün içerisinde, Ankara'ya, Adana'ya bu arkadaşların gözlüğünden iletilebiliyor ve yanlış iletmeler sonucu yanlış yargılamalar ortaya çıkabiliyordu.

Bizlerin de içerisinde yeraldığı bu birliktelik ne yazık ki daha baştan, incir çekirdeğini doldurmayan nedenlerden kısır tartışmalar içerisine daldı. Ayrıca arzulanan şekilde tabanı kapsayan bir blok oluşturulamadı. Bizlerin amacı hastanelerdeki ve işyerlerindeki öncü sağlıkçıları bir araya getirmekti, oysa sonuçta ortaya çıkan siyasi grupların tartışma platformu oldu. Ne yazık ki bizler de bu seviyesiz tartışmaların önüne geçemedik. Hatta kimi zaman enerjimizin çoğunu bu çekişmelerin içine çekilmemek için harcadık. Birleştirici olmaya çalıştık. Ancak farklı bir sorunla da karşı karşıyaydık. Blokumuzda yer alan daha çok TDKP, TKP-ML, TİKB gibi anlayışlar idi. Bir yanıyla

yalnızca reformistler değil, bu hareketler de bizim gelişimimiz karşısında belli bir kaygı duymaktaydılar.

Tüm-Sağ-Sen'in Kürdistan içerisinde oldukça hızlı bir şekilde örgütlendiği biliniyor. Bu gelişimde bizlerin Kürt ulusal hareketine olan sıcak tavrımızın da önemli etkisi olduğu kanısındayım. Nitekim İstanbul dışında en fazla üye sayısı Diyarbakır'da oldu. Diğer Kürt kentleri de hızla örgütlenme çalışmalarına katıldılar. Bu şekilde genel kurulda Kürdistan delegeleri son kararı belirlemede önemli bir oy potansiyeli oluşturdu. İşte bu andan itibaren daha önceleri "Kürt" sözcüğünü kullanmaktan bile ürkenler, bu harekete övgüler düzmede adeta birbirleriyle yarıştılar. Olay "dalkavukluk" sınırlarını bile aştı. Öte yandan, Kürt Ulusal hareketinin katettiği mesafe ve bunun yolaçtığı "Türk solu"nu küçümseme eğilimleri, ortaya farklı bir tablo çıkardı. Şöyle ki, PKK'lılara göre "Türk Solu" öylesine güçsüz, beceriksiz ve dağınıktı ki, ancak Kürtler bunlara ağabeylik ederlerse işlevselleşebilirlerdi. Nitekim Diyarbakır'lı arkadaşlar sağ kanat ve devrimci sendikal anlayış savunucularını bir potada eritmek adına, kendi deyimleriyle "arabuluculuk" girişimlerine başladılar. Onlara göre Türkiye'nin gündemini belirleyen "Kürt Ulusal Hareketi" ise, bu harekete sıcak baktıklarını sözde de olsa ifade eden tüm anlayışlar neden bir araya gelmesinlerdi ki? Nitekim seçimlerde SHP-HEP ittifakı bazı Kürt milletvekillerinin meclise girmesini sağlamamış mıydı? Sonuçta SHP'den bile bu şekilde yararlanılmamış mıydı? İş o dereceye vardı ki, sırf damarlarında Kürt kanı taşıdıklarını ifade eden ve şimdiye dek "bozucu" faaliyetlerden başka hiçbir şey yapmamış kişiler dahi, Diyarbakır'lı delegelerin oylarını aldılar.

Örneğin Newroz bayramında oluşması muhtemel bir katliama karşı tüm hastanelerde iş bırakma kararına hiçbir itiraz gelmedi. Bir üyenin, "iş bırakma eylemini hayata geçireceksek, bunu yalnızca Kürt halkına uygulanan katliam için değil, devlet terörünün her çeşidine karşı olduğumuzu göstermek amacıyla yapalım" doğrultusundaki sözleri, dikkate alınmadı bile. Oysa bir hafta sonra, yeni oluşan GMYK, kararın uygulanabilirliği olmadığı gerekçesiyle eylemi uzak bir geleceğe erteledi. Buna da şimdilik hiçbir itiraz olmadı.

Yukarıda yazılanlardan da anlaşılabileceği gibi Genel Kurul'da neredeyse yalnızca "Kürt hareketi" konuşuldu. Sırf Tüm-Sağ-Sen'li olduğu için Kürdistan'da kontr-gerilla tarafından katledilen üyelerimizin varolduğu koşullarda, bu bir ölçüde doğaldı da... Ancak buradaki kaygının esas yönü Kürt oylarını kazanmaktı. İşte bu nedenle bu sorunun bile sağlıklı bir şekilde tartışıldığı söylenemez. Yönetim Kurulu'nun belirlemesinde özellikle "sağ kanat"dakilerin ve bazı TDKP'lilerin vb. masa aralarında adaylarımızın aleyhinde dedikodu türünden karşı propagandaları da etkin oldu. Özellikle sendikal sürece çok yeni katılmış, süreci henüz bilmeyen unsurlar bu tür söylentilere ne yazık ki kolay kandılar. Denilebilir ki en çok hakkında gizliden atıp tutulanlar bizim adaylarımız oldu. İlginç olan ise hiç bir anlayış tarafından (TİKB hariç) arkadaşların kendilerine şimdiye dek yürüttükleri faaliyete karşı tek bir eleştiri dahi gelmedi. Üstelik en fazla pohpohlanan da yine bizim adaylarımızdı. Devrimci demokratların kendi dar hesapları ise, ya tümden GMYK'nm dışında kalmayla, ya da sağ kanatın listesinin ucuna ilişmekle sonuçlandı.

Şöyle ki, seçimleri kazanıp, sendika yönetimine gelenler sonuçta reformistler oldu. Reformistlerin böylesi bir başarı kazanmalarındaki asıl etken ise, Kürt oyları ve sırf GMYK'da bir koltuk kapmak amacında olan ve genelde Devrimci Yolcularla hareket eden ortadaki unsurlardı. Her ne kadar yönetim reformistlerin ağırlığında oluşturulmuş ise, de Devrimci Yol'un istediği bu değildi. Ayrıca "sağ kanat" 9 kişilik liste çıkaramamıştı. Bu listeye 3-5 oy farkla eklenenler ise varolan blok listede yalnızca kendilerine oy veren ve kendi oluşturdukları listeyi tanımayan, masa ardı farklı hesaplar yapanlar oldu.

Tüm-Sağ-Sen'in yeni GMYK'sı oluşma şekliyle, daha ilk günden tabanın tepkisi ile karşı karşıya kaldı. Çünkü taban sendikanın çizgisini değiştirmemek kaydıyla, sonuç olarak bir kaç reformistin çeşitlilik adına yönetime girmesine taraftardı. Birileri tarafından kendine önerilen liste tamamlama, ya da eksik liste verme vb. formülasyonlarını kanımca bu nedenle kabul etti. Ancak çizgiyi tümden değiştirecek bir yönetimin ortaya çıkması, tüm insanlarda tam bir şok etkisi yaratmıştı. Öyle ki, yeni yönetimin yönetim odasına sanki bir suç işlemişçesine girmesi, şimdiden kendisine yardım edecek aktif sendikacıların ortadan kaybolması, hastanelerde sürekli olağanüstü genel kurul söylentilerinin yayılması, genel kurulun yapılmasından şu satırların yazıldığı güne değin iki hafta geçmiş olmasına karşın, henüz daha tam faaliyete başlanmaması, üstelik bazı GMYK üyelerinin sendikaya

bile yalnızca bir iki kez bir kaç saatliğine uğrayıp yok olması, Tüm-Sağ-Sen'i oldukça karışık günlerin beklediğinin göstergesidir sanırım.

Sonuç olarak GMYK'da yer almak adına öylesine oyunlar oynandı ki, gelinen noktada, kazanılan koltuklar bu arkadaşların kendi tabanlarını kaybetme pahasına elde edilmiş oldu.

Geçerken belirteyim, şu anda bizlerin çalışmasının önemli bir kısmını, Tüm-Sağ-Sen'de artık aktif olarak çalışmak istemeyen arkadaşları, Tüm-Sağ-Sen'in sağlık çalışanlarının örgütlülüğü ve önemli bir mevzi olduğu konusunda ikna etmeye çalışmak oluşturuyor.

Genel Kurul sonrası kendimizi değerlendirmeye çalıştığımızda, olumsuzluklarımız ve olumluluklarımızı şu şekilde özetleyebilirim.

Her şeyden önce, taban ile kurulan sağlıklı ilişkiler, dönem içerisinde zayıfladı. Buna bir yandan sendikanın hızla kitleselleşmesi, öte yandan işyerlerinde politik örgütlülüğü güçlendirme çabasında oldukça yetersiz kalmak neden oldu. Üstelik eski ilişkilerimizle bile kurduğumuz bağları devam ettiremedik. Kısacası sendika içerisinde örgütlenme biçimimiz doğruydu, ama kendi politikalarımızı anlatmada ve siyasi faaliyetimizi yürütmede zayıf kaldık.

Hedefimiz gözönüne alındığında hızlı, azimli ve sağlam politik örgütlülüğümüzü yaratmanın zorunluluğunu sık sık değişik şekillerde belirtiyoruz. Bize yetersiz de gelse, son bir-iki yıldır sürekli genişliyor ve güçleniyor oluşumuz -bizi tatmin etmese de kendi sendikal faaliyetimiz içerisinde de önemli bir kazanımımız oldu-, büyük iç sorunlar yaşayan ve sürekli bir gerileme içinde olan diğer bir çok grubun, hareketimize karşı eskiye oranla daha ürkek, tedirgin ve bir ölçüde düşmanca bir tavra neden olmakta. Çünkü şimdiye dek ideolojik zeminde herhangi bir eleştiri dayanağı bulamayan bu grupların, en sık sanıldıkları silah bizim siyasi bir varlık olamadığımızdı. Bir çok değişik alandaki faaliyetlerimizin ve mücadelemizin şu ya da bu şekilde ses getirmesi ile, bu hareketler hızla bu dayanaktan da yoksun kalıyorlar. Birbirleriyle rekabeti günlük mücadelenin merkezine oturtmuş bu çok sayıda grubun, doğal olarak önemli çıkışlar yapan EKİM'e tahammülü olmayacaktır.

Bizlerse buna karşın bu unsurlarla aramızdaki kesin ayrımları kitleye yansıtmakta yetersiz kaldık. Sendikal mücadelemizde günlük olaylardan yola çıkararak anti-kapitalist ve sosyalist propaganda-ajitasyon yürütmeleri son tahlilde bizim için yeterliydi. Tek tek ilişkiler de zaaflarını gördüğümüz anda uyardık, ileriye çekmeye çalıştık. Ondan öte, köklerine inmedik. En önemlisi de bu unsurları bağlı oldukları yapılardan bağımsız ele alarak, yalnızca devrimci kişiliklerini gözönünde tutarak değerlendirmeye çalıştık. Başka bir deyişle bu arkadaşların küçük-burjuva ikili yapılarını gözden kaçırdık.

Genel olarak "sendikalizme" karşı idik. Her fırsatta bunu ifade ettik. Ancak ne yazık ki sendikal örgütlülüğü güçlendirmek adına kimi zaman sendikal bürokrasinin içine gömüldük, ve tabana bunu dikte ettirmeye çalıştık. Belki bu bir yanıyla örgütlülüğün perçinleşmesi adına bir zorunluluktu. Ancak fiili örgütsel meşru hareketlere gelecekte zemin hazırlayacak olanakları yaratmada da yetersiz kalındı.

Tüm bunlara karşın bazı olumlulukların ise gözden kaçmaması gerektiğini düşünüyorum. Her şeyden önce Genel Kurul'un gündemini belirleyen sorun "Kürt sorunu" idiyse, bizim bu konudaki tavrımız kanımca en olumluydu. Bizler her yerde ne diyorsak, Kürt arkadaşlarınıza da aynı şeyi ifade ettik. PKK'nın önünde kişiliksizleşme ve oy dilenme kervanına katılmadık. Onlara bizlerin enternasyonalist olduğunu ve işte tam da bu nedenle yürüttükleri mücadeleyi desteklediğimizi belirttik. Kısaca marksist-leninist olmanın temel koşullarından biri de bizce bu idi. Bu tavrımızın sürekli olduğunu ve herhangi ön koşul aramadığımızı ilettik. Başka bir deyişle onlardan Genel Kurulda gelecek oy sayısı tavrımızı hiç bir şekilde etkileyemezdi.

Burjuva ayak oyunlarına özel bir eğilim vardı. Ama biz, kendi payımıza bunların hiçbirine rağbet etmedik. Sürekli ifade etmeye çalıştığımız gibi bir gelenek yaratmak istiyoruz. Koltuğu değil, sistemin yıkılışını amaçlayan politik bir güç olma kaygısını yaşıyorsak, uzun soluklu mücadeleye nitelikli, kararlı, sabırlı ve burjuva pisliklerine mümkün olduğu kadar az bulaşmış insanlar yetiştirmeliyiz. Nitekim Genel Kurul süreci içerisinde grupların birbirleriyle ufak tefek hesaplar yüzünden kapışması, ikiyüzlülük, yalancılık vb., herkesin gözüönünde yaşandı. Öyle ki, tüm bunlardan dolayı, bir çok sendika üyesinin devrimcilere olan güvenini de sorguladığını düşünüyorum. İşte bizim dürüst ve açık tavrımız bu bağlamda tam bir kazanç oldu. Kanımca şimdi sıra bu olguyu siyasi bir kazanıma dönüştürmekte.

Selma ÖZMEN

Güney Afrika

Apartheid sona erdi mi?

Güney Afrika'nın ırkçı rejimi Apartheid'ın 1990'da başlatılan revizyon girişimi 3,2 milyon seçmenin, yani beyaz azınlığın 17 Mart referandumu vesilesiyle %68,7 oranında "evet" oyu kullanmasıyla onaylandı. Bu referandumun amacını ve sonucunu tekil düzeyde, onu çevreleyen koşul ve verilerden soyutlayarak irdelemek mümkün değildir. Revizyon sürecinin bütünlüğü içinde değerlendirmek gerekiyor.

Apartheid nedir? Neden revizyondan geçiriliyor?

Bu rejimin kısa tanımını yapmak sanıldığı kadar kolay değil. Irk ayrımına dayandığını ifade etmekle yetinmek onun ne kadar çağdışı ve iğrenç olduğunu, en temel insani değerlere açıkça tecavüzü meşrulaştırdığını, yasallaştırdığını anlatmaya yetmez.

Tarihsel bir pratiğin kusuru olan Apartheid'ın kökeni XVII. yüzyıla, Ümit Burnu'nun 1652'de Avrupalılarca sömürgeleştirilmesine dayanıyor. Bu ülke halkının sonu gelmeyen dramı sömürgeciliğin o dönem Ümit Burnu'nda başlattığı katliam ve talan geleneğinin dramıdır. Apartheid bu geleneğin günümüzdeki uzantısı ve kurumudur. Güney Afrika'nın deniz ulaşımındaki elverişli konumuna, stratejik önemine ek olarak 1866'da Kimberley'de elmas, 1886'da Witwatersrand'da altın kaynaklarının keşfi Apartheid'ın kilometre taşıdırlar. Bu ülkenin her bakımdan dünya kapitalist sistemi için itibarlı bir halkaya dönüşmesi bu döneme tekabül ediyor. Yerliler Avrupalı kolonlar tarafından zorla geleneksel tarım uğraşılarından koparılarak maden ocaklarında Avrupa kapitalist ekonomilerinin değerli maden ihtiyacını karşılamakla görevlendirilmişlerdir. Örneğin, 1899'da aileleri Hitler'in Auschwitz'ini aratmayacak toplama kamplarına kapatılan 100 bin zenci proleter Avrupa kapitalizmine zenginlik üretiyorlardı. 1911'de zencilerin kendilerine önerilen işlerde çalışmalarını zorunlu kılan yoksa cezai koğuşturma öngören Bantu Labaur Regulation Act yasası yürürlüğe sokulmuştur. Bu örnekler Apartheid'ın temellerinin kimler tarafından, kimin çıkarları için ve ne zaman atıldığı konusunda bir fikir vermeye yetiyorlar.

Kısmen yasallaştırılmış bu tarihsel gelenek, sonradan 1948'de Milliyetçi Parti'nin iktidar olmasıyla birlikte, Avrupa'da faşizmin yıkıldığı ve sayısız Nazi artığının Güney Afrika'ya iltica ettiği bir dönemde, topluca sistemleştirilerek anayasal düzeyde kurumlaştırıldı, resmi ideolojiye dönüştürüldü.

De Klerk'in 1990'da başlattığı ve 17 Mart referandumundan önce seyrini tamamlayan reform hareketi bu geleneğin hukuksal boyutunu tasfiye etmeyi amaçlıyor. Apartheid'ın temel teorik dayanağını oluşturan ve Hitler'in saf ırk teorisiyle garip bir benzerliği olan Population Registration Act yürürlükten kaldırıldı. Rejimin bu temel ilkesi toplumu ırk farkına dayanan bir sınıflandırmaya tabi tutarak beyazların Almanya kökenli kolonların üstünlüğüne ve çıkarlarına tekabül eden bir toplumsal hiyerarşi oluşturuyor. Bu teorik dayanaktan esinlenen Apartheid'in diğer üç temel kuralı ise şunlar: Group Areas Act, yerleşim birimlerinin ırklara göre dağılımını saptıyor ve zencilerin ya da genel anlamda beyaz olmayanların kendilerine tesis edilen getolar dışına çıkmalarını, yerleşim alanlarını değiştirmelerini yasaklıyor. Land Act: Bu ilke gayri menkul mülkiyet kurallarını saptıyor. Ülke topraklarının %95'i beyaz azınlığın mülkiyetinde olduğu Güney Afrika'da beyaz olmayanlar ancak kendilerine ayrılmış %5'lik coğrafi mekan içinde mülk edinebiliyorlar, mübadelede bulunabiliyorlar.

Separate Amemties: Kamu alanlarına girişi düzenleyen bu kural zencilerin kendilerine ayrılan istisnalar dışına taşmalarını yasaklıyor. Örneğin bu yasak çiğnendiği için her yıl ortalama 350 bin zenci tutuklanıyor.

Bunlar Apartheid'ın en temel kurallardır. Sayısız yasa, kararname ile de takviye ediliyorlar. Bu hukuki mevzuatın günlük pratik yaşama yansıyış biçimini ayrıca tasvir etmenin olanağı yoktur. De Klerk reformlarıyla bu mevzuatın en üst düzeydeki ve sistemin bel kemiğini oluşturan temel dört madde parlamento tarafından lağvedildiler. 17 Mart referandumu, hukuksal düzeyde tamamlanmış fakat pratiğe en ufak bir yansıması olmayan reform hareketini beyaz azınlığa onaylatmak için yapılmıştır. Dolayısıyla içerdiği önem

sembolik olmaktan öte bir değer taşımıyor.

Fakat bu arada Güney Afrika toplumunun gündeminde bulunan sorunun esas boyutu, De Klerk reformlarının dıştaladığı öz ortaya çıkıyor; Apartheid'ın pratik tasfiyesi! Sorunun düğüm noktası burada yatıyor. Yüzyılların birikimi olan bu düğümü reformlarla çözmek imkansızır. Apartheid soyut bir kurum değildir. O, Güney Afrika'nın ekonomik sistemi, kapitalizme biçim vermiştir, onunla içiçe geçmiştir, bütünleşmiş, özdeşleşmiştir, onun üst yapısını oluşturmaktadır. Dolayısıyla Apartheid'ın terimin esas anlamında tasfiyesi reformlarla, "yasal" yöntemlerle, yani barışçıl tarzda mümkün olmamakla birlikte, bir anlık hipotez düzeyinde düşünülse dahi kapitalist sistemi de hedeflemek zorundadır. Irkçı burjuvazinin reformları bu nedenden dolayı pratiğe yansımıyorlar. Oysa onun amacı, tezgahladığı bizans oyunlarının hedefi Apartheid ile kapitalist sistem arasında oluşmuş organik ilişkiyi koparmak, birincisini feda ederek ikincisini sağlama almaktır.

Irkçı burjuvazi neden Apartheid'ı revizyondan geçirme ihtiyacı duydu?

Irkçı burjuvaziyi bu zor seçenekle başbaşa bırakan bir çok neden var. Güney Afrika'nın toplam nüfusu 38 milyondur ve dünyanın en zengin ülkelerinden birisidir. Toplam nüfusun 33 milyonunu zenciler, mefisler, hintliler vs. yani beyaz olmayanlar oluşturuyor. Bu ezici çoğunluk ekonomik, politik ve sosyal yaşamın dışında en ilkel koşullarda yaşıyorlar, kapitalizmin modern köleleri konumunda bile değiller. Apartheid bu durumu şiddet kullanarak korudu ve halen de korumaya devam ediyor. Toplumsal zenginliğin %88'ini salt şiddet yoluyla %5'lik bir kesim paylaşıyor. Bu objektif veri yıllardır Apartheid'ın ensesinde sallanan bir demokles kılıcı işlevi görüyor.

İkincisi zenci çoğunluğun ırkçı rejime karşı yürüttüğü mücadele. Bu mücadelenin görkemli bir tarihi, destanlaşmış bir direniş geleneği var. Objektif potansiyel ve dinamiklere dayanan zenci halkın mücadelesi esas olarak ANC (African National Congress). SACP (South African Communist Party) ve işçi sendikaları konfederasyonu COSATU'nun organik işbirliği ve ittifakında somutlaşıyor. Zenci çoğunluğun mücadelesinin bu güne kadar başarısız kalışı Apartheid'ın bel kemiğinin bir gün mutlaka kırılacağı gerçeğini değiştirmiyor.

Apartheid'ın önce ayakta kalmasını sağlayan ve kolaylaştıran, sonra da tecritine yolaçan üçüncü faktör uluslararası boyuttadır. Apartheid uzun ömrünü doğrudan emperyalizme borçludur. Onun sağladığı destek sonucu zenci çoğunluğun mücadelesini her defasında kanla boğabilmiş, onun çıkarları gereği bölgede, tıpkı İsrail'in Orta-Doğu'da yaptığı gibi terör estirmiştir. Apartheid emperyalizmden aldığı destek ve gördüğü teşvik sonucu Angola, Botswana, Lesotho, Malavya, Mozambik, Namibya, Swaziland, Tanzanya, Zambiya ve Zimbabwe'ye saldırmış, bu ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerini boğmaya, radikal devrimci akımları ezmeye çaba göstermiş, iki milyon civarında yoksul ve masum insanın hayatına mal olmuştur. Apartheid estirdiği terör sayesinde hem kendi varlığını sürdürme, hem de bölgede emperyalizmin çıkarlarını koruma fırsatı bulabilmişştir. Soğuk savaş döneminin koşulları Apartheid'ın hoyratlık ve haydutluğunu uzun dönem perdeleyebilmiştir, emperyalizmin suç ortaklığını gizleyebilmiştir.

Fakat '80'li yıllardan itibaren "medeni dünya" iki yüzlü tavrını sürdürmekte zorluk çekmeye başladı. "Mandela'ya özgürlük!", "Apartheid'e son" kampanyaları uluslararası kamuoyunu duyarlı kılması ile Apartheid'e karşı tavrı ileri kapitalist ülkelerde bir iç politika faktörüne dönüştürdü. ABD, İngiltere ve Fransa'da yüzbinlerin sokaklarda Apartheid'ı lanetlemesi bu ülkelerin Güney Afrika'ya karşı bazı ticari ve iktisadi yaptırımlara gitmek zorunda bıraktı. Böylece politik ve diplomatik tecrite eklenen iktisadi yaptırımlar Güney Afrika ekonomisini dar boğaza sokup, çalışır nüfusun %40 ile 50 civarında işsiz kalmasına, rejimin sarsılmasına sebep olmuşlardır. Siyasi gerginliğe ivme katma işlevi gören tecrit Apartheid'ın çıkmasını ağırlaştırmış ve ona bir çıkış kapısı arama ihtiyacı doğmuştur. 1990'da başlatılan reform hareketi bu sürecin ürünüdür.

Emperyalizm Afrika'daki göz bebeği Apartheid'ın istikbalini çoktan planlamaya başlamıştır. Onun zenciler tarafından boğazlanmasını engellemek için '80'li yıllardan itibaren "kurtuluş" senaryoları hazırlanmıştır. Güney Afrika'nın en büyük maden işletmesi Anglo-Americain'in 1980'lerden bu yana ANC'ye göz kırpmaya başlaması, 1985'te Zambiya'ya bir heyet göndererek ANC sorumlularıyla açıktan temaslara girmesi revizyon sürecinin uzun vadeli bir strateji çerçevesinde yürütüldüğünü gösteriyor. Aynı dönem-

de Reagan Güney Afrika'ya iktisadi yaptırımlara hiddetle karşı çıkarken, ABD'nin Afrika ile ilişkiler sorumlusu Chester Crocker'in bir "dil sürçmesi" sonucu ANC militanlarından "özgürlük savaşçıları" diye bahsetmesi, Mandela'nın serbest bırakılmadan önce "ayrıcalıklı" bir cezaevine transfer edilişi emperyalizminin nasıl ikili oynadığını, süreci çıkarları doğrultusunda yönlendirmeye çalıştığını gösteriyor.

Apartheid'in revizyon stratejisinin yürürlüğe giriş tarihi de önemlidir. Doğu Blokunun çöküşe geçtiği, Güney Afrika'ya eşdeğer yer alan zenginliklerin, bir pazarın ortaya çıktığı bir dönemde, 1990'da, Ümit Burnu'nda yumuşamanın başlaması tesadüfi bir çakışma değildir. Sosyalist hareketin uluslararası ölçekte mevzilerini kaybettiği, ağır yaralar aldığı, devrim perspektifinin köreldiği bu bağlamda apartheid'ın revizyonu gündeme getirilmiştir. Bu tarihsel bağlamla çakıştırılan senaryonun mimarı elbette De Klerk değil, emperyalizmin, çok uluslu tekellerin strateji uzmanlarıdır. Amaç, uluslararası düzeyde esen güçlü karşı devrim dalgasının etkisinden yararlanarak kısmi tavizler eşliğinde Güney Afrika'daki devrimci radikal muhalefeti pasifleşme ve uzlaşma sürecine sokmaktır. Bunun karşılığında ise ırkçı burjuvazi Apartheid'ın en uç noktasını budayarak, biçimsel bir revizyondan geçirerek egemenliğini "medeni" klasik kapitalist normlarla sürdürmeyi hedefliyor. Böylece Apartheid'den verilecek tavizlerin kapitalist sistemin teminat altına alınmasına hizmet edeceği düşünülüyor.

Taraflar arasındaki karşılıklı iyi niyet gösterilerine rağmen gelişmelerin uzlaşmacı bir yörüngede kalma ihtimali çok zayıftır. Çünkü zenci çoğunluğun Apartheid'e karşı mücadelesi özünde kapitalist sisteme yöneliktir. Çetin bir mücadele tarihi olan zenci çoğunluğun talepleri pazarlık masasında cüzi tavizlere peşkeş çekilecek türden istemler değiller. Reformların ve referandumun tek bir politik anlamı var; ırkçı burjuvazi taviz verme sürecine girmiştir fakat bu apartheid'ın yıkılışı anlamına gelmez. Apartheid'ın yıkılışı bundan sonra yaşanacaktır. Ve bu yıkılış herhalükarda pazarlıkla değil zorla gerçekleşecektir. ANC'nin uzlaşmacı tavrı bu gerçeği değiştirmiyor. O, "herkese oy hakkı" diyor. Bu barışçıl istemin hayata geçmesi durumunda dahi referandumda olumsuz oy kullanan 876 bin faşist imtiyazlarını koruma için zoru gündeme getireceklerdir. Ayrıca ırkçı burjuvazinin referandumu onaylaması Anglo American'ın "evet" oyu için aktif kampanya yürütmüş olması sabit bir karar değil, zoru ertelemek isteyen bir tavırdır.

Diğer taraftan ırkçı burjuvazinin bu bizans oyunları karşısında zenci hareketin daha da radikalleşme eğilimi gözetilmelidir. Pan Africanist Congress (PAC) "bir kolon bir kurşun!" şiarında direniyor. Irkçı burjuvazinin ordu ve polis aracılığıyla gerici INKATHA'yı ANC tabanına saldırtması, neo-faşist örgütlerin tedhiş eylemleri (1990 ve 1991'de 5000 kişi ölmüştür) Apartheid'ın kaderinin ancak bir kurşunla, yani devrimle belirleyebileceğini tek seçenek olarak bırakıyor.

Yeni Dünya Düzeni
ve
Orta Doğu
EKSEN Yayıncılık

Teori ve Program
Sorunları
EKSEN Yayıncılık

Peru'da "Don Fuji darbesi"

6 Nisan'da Peru hükümet başkanı "Don Fuji" ya da "El China" olarak adlandırılan Alberto Kenya Fujimori, uzun süredir planladığı askeri darbeyi ciddi bir muhalefetle karşılaşmadan gerçekleştirdi.

Parlamento feshedilirken, sendika ve diğer kitle örgütlerinin kapılarına kilit vuruldu. Bu örgütlerin bir çok üyesi tutuklanarak zindanlara konuldu. Sınıf çatışmalarının sert ve süreklilik kazandığı, yoksulluğun kol gezdiği başkent Lima'nın önemli bölgeleri abluka altına alındı.

Fujimori, bu "özel yönetimin" 18 ay olarak düşünüldüğünü, devletin "gizli güçler"den temizlendikten sonra normal bir anayasa hazırlanarak yeniden "demokrasi"ye geçileceğini belirtmektedir.

Latin Amerika'da hükümetlerin bir gecede el değiştirmesi, aniden gelen cuntalar, şok önlemler, kamuoyunda artık normal politik gelişmeler olarak algılanıyor. Sadece Peru değil, bölgenin bütün ülkeleri, ABD ve kapitalist finans kurumlarınca desteklenen klikler tarafından yönetilmektedir.

Latin Amerika, kapitalist dünya ekonomisi içindeki yeri bakımından giderek gerilere düşmektedir. Bu bölgenin 1965'de AET'le yaptığı ticaret %8,2 iken, bu oran 1989'da %4,5'e düşmüştür. Latin Amerika ülkelerinin ihraç ettiği malların yalnızca %13'ü endüstri mallarından oluşmaktadır.

Ekonomik bakımdan Peru'nun da durumu farklı değildir. Ama Peru belli siyasal özgünlükler de taşımaktadır. Bu ülke sınıf mücadelesinin en sert, sınıfsal güç dengelerinin her geçen gün devrim lehine geliştiği, güçlü bir gerilla hareketi ve politikleşmiş siyasal örgütlenmelerin önemli bir rol oynadığı ülkelerin başında gelmektedir. Özellikle son yıllarda savaşkan bir genç işçi kuşağı oluşmuştur. 1988'den itibaren genel grev biçimini alan politik işçi eylemlerinin önderliğini, bu genç işçi kuşağı yapmaktadır. Emperyalist zincirin en zayıf halkalarından biri sayılması nedeniyle komünistlerin özellikle dikkatlerini yönelttiği bölgede, bu yönüyle Peru önemli bir yer tutmaktadır.

Bu vesileyle kısaca da olsa darbeye yol açan nedenleri irdeleyelim.

Fujimori, eski başkan Alan Garcia'nın uygulamaya koyduğu ekonomik ve sosyal önemlerin iflas etmesi sonucu, umutsuz seçmenlerin desteğini alarak 1990 seçimlerini kazandı. Japonya'da doğan Peru kökenli "beyaz" Fujimori, emperyalistlerin desteğinde kurtarıcı olarak politik gündeme girdi. Fujimori'nin ayrı bir ekonomi politikası yoktu. ABD ve büyük emperyalist finans kurumlarınca Latin Amerika'nın bir çok ülkesinde gündeme getirilen stratejik neo-liberal serbest pazar ekonomisi burada da uygulamaya kondu. Fujimori başa gelir gelmez, finans kurumlarının isteği doğrultusunda, ülke ekonomisinde yeni düzenlemelere girişti.

Bu yeni program, bütçe açığının ve devlet giderlerinin kısıtlanması, ücretlerin dondurulması, vergilerin yükseltilmesi, kamu kuruluşlarının özelleştirilmesi, sosyal ve sendikal hakların kısıtlanması vb. önlemleri öngörmektedir. Zira IMF ancak bu koşullarda kredi vermeye razı olmaktadır. Fujimori kredi alabilmek için ayda 50 milyon ABD Doları borcunu geri ödeme yükümlülüğü altına giriyor. Bu ise halkın genel yoksullaşmasını daha da hızlandırıyor.

Evet, ülke ekonomisi iflasın eşiğine gelmiştir. Yüzde 150'yi bulan enflasyon son aylarda hızlı şekilde tırmanmıştır.

Diğer taraftan bu "şok programları" uygulamak için halkın içindeki her tepki askeri yöntemlerle bastırılmaya çalışıldı. Fujimori devlet terörünü en üst boyuta çıkarttı, teröre yeni biçimler kazandırdı. Darbeden önce parlamentonun hakları kısıtlandı ve başkan olağanüstü yetkilerle donatıldı.

"Ulusal savunma sistemi" modeliyle sınıf mücadelesindeki en ufak kıpırdanışm önüne geçilmesi planlandı. Bütün bakanlıkların faaliyetleri bir kumandanın elinde toplatıldı. Bu ulusal savunmaya ayriyeten "sivil savunma sistemi" de eklendi. Bir çeşit "köy korucusu sistemi" uygulanmaya kondu. Ayrıca her Perulunun askeri amaçlar için mal varlığına istenildiğinde el konulacağı yasalaştırıldı.

"Sendero Liminası" (Aydınlık Yol) gerillalarına karşı köylüler zorla silahlandırıldı. Fujimori bu köylü milislerini gerillaya karşı mücadele stratejisinin merkezine koymuş bulunuyor. Bu amaçla gerillanın etkin olduğu dağlık alanlarda katliamlar gerçekleştirilmiştir.

Başkent Lima devlet terörünün, kriminalitenin, rüşvet ve uyuşturucu ticaretinin merkezi haline gelmiştir. Devlet bütün kurumlarıyla bir kokuşmuşluk, yıkıntı sergiliyor.

Devletin izlediği bu açık teröre karşı halkın siyasal protestoları sistemli olarak gelişmiştir. Bu

eylemlerde grevler önemli bir eylem biçimi haline gelmiştir. Doğu Blokunun çöküşüyle birlikte bir dağılma yaşayan "sol birlik" (İU) yeniden faaliyete geçmiştir. Peru'nun emperyalistlere talan ettirilmesine karşı bütün sol gruplar yeniden bir araya gelme çabasında.

Bütün sendikalar "ulusal savunma sisteminin" denetimine girmeye kesinlikle karşı çıkıyor. Alınan bu karar sendika üyelerinin mücadelesine yeni bir ivme kazandırdı. Ayrıca işçilerin ve diğer kitle örgütlerinin faaliyetini koordine için bir konsey oluşturulmuştur. İşçi sınıfı hareketi içinde farklı marksist grupların etkinliği önemli bir faktördür. Bu da sınıf mücadelesinin devrimcileşmesinde, politik karakter kazanmasında önemli rol oynuyor. Devlet bu gelişmeyi silah zoruyla engellemeyi başaracağını düşünüyor.

Önemli bir gelişme ise emperyalistlerin darbeye karşı aldıkları tavırdı. İlk etapta ABD ve Batı Avrupa emperyalistleri, darbenin "yeni dünya düzeninin" prensiplerine uygun düşmediği için tepkiyle karşıladılar. Ama inandırıcı olamadılar. Zira ABD bu "şok programları" gündeme getiren ve başarısı için çalışan bir emperyalist güçtür. Anti-uyuşturucu kampanya vesilesiyle bu ülkelerin hepsinde askeri "danışmanlar" bulunduruyor. Bu "danışmanlar" izlenilen iç ve dış politikalarda önemli işlev görüyorlar. Bu darbeden ABD'nin habersiz olması olası değildir. Sadece ikiyüzlülüğünü sergiliyor.

Bölgede önemli bir güç olmaya çalışan Japonya ise darbeyi selamladı. Zira Peru, Brezilya'dan sonra bölgede Japon sermayesinin aktığı en önemli pazardır. Emperyalistlerarası rekabetin mantığıyla Japonya yardımlara hazır olduğunu bildirdi.

Ama her şeye rağmen bütün olgular "Don Fuji"nin kısa sürede tükeneceğini gösteriyor. Devrimci güçler dağınık gözükmüyor. Şimdiki durumda toplumda en örgütlü güç konumunda. Başarı şans ve olanakları daha fazladır. Peru'nun bölgede yeni bir devrimci dalganın başını çekmesinin olanakları mevcuttur. Emperyalist dünyanın dışına çıkmak Peru'nun kurtuluşu için tek alternatif görünüyor.

"Yeni Dünya Düzeni"ne yeni hedef: Libya

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi Libya'ya karşı 15 Nisan'da yürürlüğe girecek ABD'nin ambargo önerisini onayladı. Uluslararası terörizmi teşvik etmekle suçlanan Kaddafi'den, 1989'da PANAM ve UTA yolcu uçaklarına karşı yapılan suikastlere adları karıştığı iddia edilen iki Libyalı'nın ABD adaletine teslimi talep ediliyor.

Bu suçlama uyduruk bir gerekçedir. Körfez savaşı öncesinde, ABD, İngiltere ve Fransa'da yapılan araştırmalar, yürütülen soruşturmalar Libya'yı değil, doğrudan Suriye ve İran'ı hedef gösteriyordu. Savaş sonrasında herhangi bir açıklama yapılmadan Libya suçlanmaya başlandı.

Arap dünyasının ABD ve onun müttefiklerinin yedeğine girmeyen Yemen dışındaki tek ülke Libya'dır. ABD bu nedenle Libya'nın bağımsızlığına, egemenliğine gözdikmiş bulunuyor. Ronald Reagen döneminde doğrudan saldırıya uğrayan Libya şahsında ABD yeni bir savaş senaryosunun hazırlıklarını yürütüyor. Körfez savaşında elde edilen iğrenç zaferi başkanlık seçimlerinde zaman aşımından dolayı kullanamayan Bush yönetimi yeni bir kahramanlık serüveni peşinde. Körfez'de katledilen yüzbinlerce insanın kanı Bush'a yeni bir başkanlık dönemi kazandırmaya kafi gelmedi. ABD seçmenlerinin ivedi talepleri Bush'un %80'leri aşan popülaritesini kısa sürede mum gibi erittiler.

Pentagon ve CİA, Pax Amerikana'yı dünya ölçeğinde pekiştirmek, ABD emperyalizminin çıkarlarını kollamak ve bu arada da patronlarına Başkanlık koltuğunu bir kez daha garantilemek için masum Libya halkına saldırı planları hazırlamakla meşguller.

Pentagon ve CİA'nın Körfez savaşını nasıl hazırladıklarını, Saddam'a ileri askeri teknoloji sağladıklarını ve Kuveyt'e saldırıyı nasıl adım adım planladıklarını basın yavaş yavaş yazmaya başladı.

Libya'nın da benzer bir komployla karşı karşıya olduğu hiç de ihtimal dışı değildir. Bir ipucu vermesi açısından Mart ayı başında *U.S. News and World Report* dergisinin yaptığı açıklama ilginçtir. Bu dergiye göre -ki yalanlanmamıştır- Frank Terpil adında bir CİA sorumlusu 1980'den bu yana Libya'ya patlayıcı madde satmakta uzmanlaşmıştır. Ne tesadüfse, Terpil Libya'nın PAN-AM ve UTA suikastleri nedeniyle suçlandığı dönemden, yani Suriye ve İran'dan vazgeçilmesinden bu yana kayıptır. Dergi'ye göre Terpil'in ortaya çıkması durumunda yapacağı açıklamalarla eski patronu Bush yeni bir Norigea skandalı ile karşı karşıya kalacaktır. Bu nedenle belki de Terpil'in izine bir daha rastlanamayacaktır.

Fransa'da seçimler

Artan istikrarsızlık

Mitterand'ın sözde Sosyalist Partisi, 22 Mart yerel seçimlerinde %18 oranında oy alarak tarihinin en ağır hezimetine uğradı. Bu hezimet aynı zamanda küstahlığın doruğuna çıkmış Mitterand çağının yargılanma sürecinin başlangıcı olacaktır.

Yenilgiyi sıradan bir uyarı olarak algılamayı ve yorumlamayı tercih eden Mitterand, hemen hükümet değişikliğine giderek sözde atılıma geçmeyi amaçlıyor. Borsanın gayet olumlu karşıladığı yeni başbakan Pierre Beregovoy yıllardır maliye bakanı sıfatıyla kemer sıkma politikasının uygulayıcısıdır. Yeni hükümetin görevi 1993 miletvekili seçimlerine hazırlıktır. Bunun dışında gözlemciler ona herhangi bir misyon atfetmedikleri gibi, kayda değer bir başarı şansı da tanımıyorlar.

Bütün toplumsal kategorilerden taleplerin yükseldiği bir ortamda %18'lik bir seçmen kesimine dayanarak Fransa'yı yönetmek mümkün değildir. Yani politik iktidar tepe takla gitmeye adaydır. Fakat alternatifisizlik Mitterand iktidarının ömrünü uzatan tek faktördür.

Klasik sağ partiler, UDF ve RPR çok cılız bir sesle erken seçim ve Mitterand'ın istifasını istemekten öte gitmeye cesaret edemiyorlar. Çünkü 22 Mart seçimleri göstermiştir ki, şimdiki hükümet partisinin erozyonundan bu partiler yararlanamıyorlar. Ancak %33 oranında oy alabildiler. Buna rağmen yüklenseler iktidarı gerek parlamento gerekse Devlet başkanlığı düzeyinde götürebilirler. Ama birikmiş sorunlar iktidar koltuğunu ateşten bir gömleğe dönüştürmüş bulunuyorlar. Klasik sağın Mitterand hükümetlerinden farklı ve fazladan yapabileceği pek bir şey yok. Mitterand yıllardır onların programlarını uyguluyor. Bu nedenle biraz sabırlı davranıp şimdiki hükümetin daha da yıpranmasını bekliyorlar. Belki bu arada kendi itibarları da biraz onarılır.

Her halükarda sağın ilk fırsatta iktidar olacağı tartışmasız bir gerçeğe dönüşmüştür. Mitterand'ı endişelendiren bu değil. O, 1981'de pek şatafatlı bir törenle iktidar koltuğuna oturmuştu ve amacı adını Fransız tarihine büyük, mümkünse altın harflerle yazdırmaktı. Jaures, Blum denilince hemen ardından Mitterand da eklensin istiyordu. Bir de paranoyak bir inatçılıkla De Gaulle'e gölge düşürmekten pek hoşlanıyordu. Şimdi ise bu megaloman istemler gün geçtikçe törpüleniyor. Sonunda rezil koşullarda kovalanmazsa şükretsin.

Bu serüvenin nedenini, komünist hatta devrimci bile olmayan, bir zamanlar çoğu insan gibi Mitterand'a umut dahi bağlayan ekonomist Alain Cotta, yeni hükümetin geleceği hakkında sorulan soruyu özetleyerek yanıtlıyor; *"Pierro Beregvoy'ın Maliye Bakanı olarak uyguladığı ekonomik politika Halk Cephesinden (1936) bu yana Fransa'da uygulanmışen sağcı politikadır. Toplumda paradan bir duvar ördüler. Bir gün gelecek bunun hesabı sorulacaktır."*

Halen partiler, hükümetler ya da kişiler şahsında açıklanmaya çalışılan istikrarsızlık, gerçekte başka yerden kaynaklanıyor. Fransız tekelci burjuvazisinin düzeni istikrarsızlaşıyor, ayar tutmuyor. Erken seçim, hükümet değişikliği, yeni simaların devreye sokulması, bozulan düzene istikrar sağlamaya yetmeyecektir.

H. Fırat

Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm

(TDKP Eleştirisi)

EKSEN Yayıncılık

Politik faaliyetlerimizden

EKİM imzalı ve Nisan 1992 tarihli *"Örgütlü Mücadeleye Çağrı"* başlığı taşıyan merkezi bildiri geniş biçimde dağıtıldı. Yeni burjuva hükümetle birlikte gündeme getirilen demokratikleşme saldırısının siyasal anlamını ve sonuçlarını teşhir eden bildiriden bazı bölümler aktarıyoruz.

"Kapitalistlerin yeni hükümeti sizlere ve kardeş Kürt halkına gürültülü bir kampanyayla sunulmuştur. Yeni hükümet sözümona yeni bir dönemi başlatacaktı. ... Dikkat edin, solcu geçinen sosyal demokratlar, bugün Demirel hükümetinin gündeme getirdiği tüm sömürü ve baskı politikalarının destekçileri ve suç ortaklarıdırlar. Muhalefette iken başka dilden konuşuyorlardı, oysa şimdi Demirel'in dilini konuşuyorlar. Demirel Özal'ın dilini konuşuyor. Özal generallerin dilini konuşuyor. Tümü bir arada sermayenin dilini konuşuyorlar. Başka türlü konuşmaları olanaksızdır.

"İşçiler, tüm çalışanlar

"Sizin için tek çıkar yol mücadeledir. Örgütlü, birleşik, kararlı ve militan bir mücadele!"

EKİM imzalı ve Mart '92 tarihli *"Zonguldak madencilerinin katili grizu değil, sermaye iktidarıdır"* başlıklı bildiriden 5000 adet dağıtıldı. Sözkonusu bildiride;

"Zira milyarlarca lira harcanarak militarist ordu ve polis teşkilatı yeni aygıtlarla donatılabiliyor. Büyük harcamalar yapılarak militarist ordu ve katil polis timleri Kürt halkının üzerine sürülüyor. Irak topraklarına seferler yapılarak tonlarca bomba Kürtlerin üzerine yağdırılıyor. İstanbul'a takviye polis timleri için milyarlar harcanabiliyor. Ve hangi tekelin yıllık ortalama karına bakılırsa bakılsın kar oranının yüzde yüzün üzerinde olduğu görülür. Bankalar, holdingler sermayelerini her yıl bir kaç katına katlıyor.

"Bütün bunlar şunu gösteriyor: Kapitalizm için insan yaşamının bir değeri yoktur. O yalnızca karını, daha fazla karını düşünür. Özal'lar, Demirel'ler kapitalist sınıfın temsilcileridir. İşçi ve emekçilerle asla dost olamazlar. Onlar sermayedarların karlarına kar katmaları için bu kana doymak bilmeyen düzenin devamını sağlamak için vardırlar. Gerisi sahtekarlık ve ikiyüzlülüktür." denilmekte ve bildiri *"Hep beraber haykıralım; kapitalizm mazara, işçiler iktidara"* çağrısıyla sona ermektedir.

EKİM İst. ... Bölge Komitesi imzalı ve *"Ya barbarlık ya sosyalizm"* başlıklı bildiri, İstanbul'da 1200 adet dağıtıldı. Nevroz kutlamalarını katliama çeviren burjuva devletin saldırgan, ikiyüzlü karakterinin teşhir edildiği, Mart 92 tarihli bildiriden bir bölümü aktarıyoruz.

"Gözler önünde bir halk, Kürt halkı yok edilmek isteniyor. Susmak, kayıtsız kalmak, geleceğe kayıtsız kalmak demektir. Gelecek bizlerindir. İki yol duruyor önümüzde; ya barbarlığa teslim olmak, ya toplumsal kurtuluş... ya modern kölelik, ya özgürlük ve sosyalizm."

Zonguldak'lı Ekimci işsizler imzalı ve *"Zonguldak halkına ve Türkiye kamuoyuna"* başlıklı bildiri yayınlandı. Burjuva basının Zonguldak'taki grizu katliamına ve sonrasındaki gelişmelere ilişkin ikiyüzlü, kitleleri yanılsatıcı ve Zonguldak emekçilerini küçük düşürücü yaklaşımının teşhir edildiği bildiriden 4 bin adet dağıtıldı. Bildiriden bir bölüm aktarıyoruz.

"... Bütün bir kent kan ağlarken 500'ün üzerinde insanın yanan cesetlerinden hala dumanlar yükselirken, utanmazca pazarlıklara girmiş bu ülkenin yöneticileri. Katliam emek düşmanlarının madenci düşmanlarının, Zonguldak'ın düşmanlarının hain planlarını uygulamaları için fırsat olmuştur. Basını yöneticisi ile koro halinde bu fırsatı değerlendiren sizlersiniz. Katliama seviniyorsunuz.. Ocakları kapatmak için katliamın acısı ile kamuoyunu baskı altına alıyorsunuz."

Adanalı EKİMci işçiler imzası ve *"Kürt ve Türk halkının kardeşliği için Nevroz'da alanlara"* başlığı taşıyan bildiri Adana'da geniş bir biçimde dağıtıldı. Ayrıca Adana'daki kitlesel Nevroz kutlamalarında da bildirinin dağıtımı yapıldı. Bildiride Türk emekçilerine seslenilerek;

"Bu oyuna gelecek misiniz? Bu vahşi ve iğrenç politikaya alet olmayı reddetmeliyiz. Yalnızca "bir parça özgür vatan için" yaşayan Kürt halkını soysuzca imha savaşının utancı burjuvazinin olsun. Bırakın Kürt düşmanı Özal, Demirel, Ecevit ve Türkeşler ölüm dolu çığlıkları ve utançları ile başbaşa kalsınlar.

"Siz Türk ulusundan işçi ve emekçiler! Kürt

halkının özgür bir dünya çağrılarına kulak verin. "Yaşasın Türk ve Kürt halkının kardeşliği diyerek uzanan dostluk elini tutun. Sermayenin Kürt halkına çağrısı ve katliam hazırlığına, Newroz bayramında, 'Kürtlere özgürlük', 'özgürlük-kardeşlik- gönüllü birlik' sloganı ile cevap verin" denilmekte ve bildiri *"Kürt ve Türk halkının kardeşliği için, Newroz'dayeni bir dünya için alanlara"* çağrısıyla sona ermektedir.

EKİMci. kamu çalışanları imzalı ve *"Daha Militanca Mücadele"* başlıklı bildiri kamu emekçileri arasında 800 adet dağıtıldı.

Kamu emekçilerinin haklarını ancak mücadeleyle kazanabileceğinin sermaye tarafından umut hükümeti olarak lanse edilen DYP-SHP Koalisyonunun icraatıyla daha da netleştiğinin vurgulandığı bildiride;

"Kamu emekçileri olarak, en meşru haklarımıza yasak demeden, sürgün demeden, gözaltı, polis copu demeden, mücadele ederek kazandık. ..." denilmekte ve bir dizi demokratik talep formüle edildikten sonra bildiri *" Kahrolsun kapitalizm, yaşasın sosyalizm"* şiarıyla sona ermektedir.

EKİMci genç komünistler imzalı ve *"Yüzlerce işçinin katili kapitalizmdir"* başlıklı bildiriden 400 adet, *"Çözüm mücadelededir"* başlıklı bildiriden 750 adet, *"Kürdistan'a Newroz aydınlığı vuruyor"* başlıklı bildiriden 300 adet, *"Büyük İstanbul projesi devrimi boğma projesidir"* başlıklı bildiriden 750 adet dağıtıldı.

Ayrıca gençlik içinde *Ekim*'de yayınlanmış *"Kürt katliamına izin vermeyelim"*, *"Kürt devrimine destek"* ve *"Görüntü ve gerçek"* başlıklı yazılar çoğaltılarak etkin bir şekilde dağıtılmıştır.

EKİMci genç komünistler imzalı ve *"Yüzlerce işçinin katili kapitalizmdir"* başlıklı bildiriden bir bölüm aktarıyoruz.

"Kapitalist düzen bizi aç ve sefil yaşamaya mahkum etmekle yetinmiyor, ayakta kalmak için her gün onlarcamızın kar hırsına kurban edilmesine, onlarcamızın sakat kalmasına yol açıyorsa, bizden gerekli dersi almadığı içindir. Bu kahredici yaşamı bize reva gören şu veya bu sermayedar ya da şu veya bu düzen partisi değil, kapitalist düzenin kendisidir.

Bir avuç sermayedar, rejimin ayrılmaz parçası olan bir kaç siyasal parti, bir kaç bin subay, polis, savcı ve hakime ve bir avuç bürokrata dayanarak hükmediyorsa, örgütlü oldukları içindir. "

Ayrıca EKİM imzalı ve *"Kahrolsun kapitalizm yaşasın sosyalizm"* başlıklı afişlerden 2500 adet ve EKİMci Genç Komünistler imzalı *"Yaşasın 1 Mayıs, Biji 1 Gulan"* başlıklı afişten ise 140 adet yapıldı.

1 Mayıs Marşı

Günlerin bugün getirdiği
Baskı, zulüm ve kandır;
Ancak bu böyle gitmez
Sömürü devam etmez
Yepyeni bir hayat filizlenir
Bizde ve ülkelerde.

1 Mayıs, 1 Mayıs !
İşçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı

Yepyeni bir güneş doğar
Dağların doruklarında,
Mutlu bir hayat filizlenir
Kavganın ufuklarında...
Yurdumun mutlu günleri
Mutlak, gelen gündedir.

1 Mayıs, 1 Mayıs!
İşçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı!

Vermeyin insana izin
Kanması ve susması için
Hakkını alması için
Kitleyi bilinçlendirin
Bizlerin ellerindedir
Gelen ışıklı günler.

1 Mayıs, 1 Mayıs !
İşçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı.

Gün gelir, gün gelir
Zorbalar kalmaz gider
Devrimin şanlı yolunda
Bir kağıt gibi erir gider.

1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!

1 Mayıs yaklaşıyor. Dünya işçilerinin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs, her ne kadar bir çok ülkede resmi törenlere dönüştürülmüşse de, işçi sınıfı açısından hep özel bir gün olarak kapitalist sınıfa karşı öfkenin ve devrimci istemlerin haykırıldığı bir gün olarak kutlanmıştır.

Türkiye işçi sınıfı açısından ise 1 Mayıs çok daha anlamlı bir "özel gün"dür. Zira, Türkiye'de 1 Mayıs hep "komünistlerin bayramı" olarak algılanmış, işçi sınıfı da bu algılanışı kabul ederek 1 Mayıs'ı kutlamaya çalışmıştır. Öte yandan 1 Mayıslar, Türkiye'de bir kaç istisna ile, sürekli yasadışı ilan edilmiş, işçi sınıfı yasakları çiğneyerek 1 Mayıs'ı kutlamıştır.

1 Mayıslarda dökülen kan boşa gitmemiştir. Çünkü 1 Mayıs artık işçilerin bilincinde ve yüreğindedir. İşçilerin son yıllarda her gösteride, her grevde sık sık hatırlayıp haykırdıkları, her toplu sözleşme taslağında önemle ileri sürülen ve yasallaşması istenen bir mücadele şiarıdır. Gelinen yerde fiilen kazanılan bir haktır. Türkiye'de 1 Mayıs sadece işçiler açısından değil, toplum nezdinde de meşruiyet kazanmıştır.

Yasalar ve yasakların sökmediğini görünce burjuvazi de 1 Mayıs'ın bu meşruiyetini tanımak zorunda kaldı. Ama bu kez de anlamı ve içeriğinden soyutlanmış, ehlileştirilmiş bir 1 Mayıs'ı dayatıyor işçilere. Bir mücadele günü olarak değil, herhangi bir gün gibi, fabrikada, meydanlarda kutlanan bir eylem olarak değil ama resmi bir tören gibi ve salonlarda kutlanmasına izin vereceğini söylüyor. Ne büyük cömertlik!

Burjuvazinin bu cömertliğine ilk yanıt verenler yine Türk- İş ve DİSK'in hain sendika bürokratları oldular. Doğrusu burjuvaziye yardımakoşmakta hiç kusur etmiyorlar. Utanç verici bir tutumla işçilere 1 Mayıs'ı salonlarda kutlama çağrısı yapıyorlar.

Bu çağrı sermayenin çağrısıdır. İşçi sınıfımız bu çağrıya uymamalıdır.

İşçi sınıfı 1 Mayıs'ı salonlarda değil, resmi bir tören gibi de değil, mücadele alanlarında kutlamalıdır.

Komünistler, devrimciler ve işçiler için;

1 Mayıs işçi sınıfı üzerinde "demoklesin kılıcı" gibi sallanan tensikatlara karşı iş güvenliği, işsizlik sigortası ve 6 saatlik işgünü şiarlarının, her türlü hak ve özgürlükten yoksunluğa karşı, söz, basın, toplanma, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü taleplerinin yükseltildiği, sömürüye, baskıya, eşitsizliğe ve yoksulluğa karşı özgürlük, devrimsosyalizm şiarının haykırıldığı bir gün olmalıdır.

Bu 1 Mayıs Kürt emekçi halkı üzerinde estirilen ve gün geçtikçe daha da yoğunlaştırılacak olan devlet terörünün protesto edildiği, kardeş Kürt halkıyla dayanışmanın yükseltildiği,

* Kürt ulusunun devlet kurma hakkının kayıtsız/şartsız tanınması
* Kürdistan'daki ordu birliklerinin, polis ve özel timlerin derhal geri çekilmesi ve dağıtılması
* Genel valiliğin feshi, köy koruculuğu ve devlet bürokrasisinin dağıtılması
* Kürdistan'daki emperyalist üstlerin derhal sökülmesi, emperyalist askeri ve sivil uzman ve görevlilerin Kürdistan'ı terketmesi
* TC'nin, merkezi parlamento ve hükümetin Kürdistan üzerinde herhangi bir yetkisinin olmadığının ilan edilmesi
* Kürt işçi ve emekçilerine serbestçe örgütlenme hakkı

şiarlarının haykırıldığı bir gün olmalıdır.

Bu 1 Mayıs, işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin kısır döngüsünü kırıp, sermayenin politik gücüne ve egemenliğine karşı devrimci bir politik mücadele cephesi açmasına hizmet edici bir propaganda ve ajitasyon faaliyetinin yürütüldüğü bu yönlü bir istek ve kararlılığın körüklendiği bir gün olsun.

Bu 1 Mayıs, işçi sınıfı ve Kürt halk hareketi için bir sıçrama ve atılım yılının başlangıç günü olarak kutlanmalıdır.

Komünistler ve devrimciler bu 1 Mayıs'ta daha büyük sorumlulukla hareket etmelidirler. Zamanlarını yararsız tartışmalarla tüketmeyip; tüm çabalarını

1 Mayıs'ın, 1 Mayıs ruhuna uygun bir biçimde kutlanması için çaba harcamalıdırlar. Bu bilinçle görev başına!

1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!

Yaşasın işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs!

Kahrolsun kapitalizm, yaşasın özgürlük ve sosyalizm!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!